,,Dificultatea literaturii nu
este să scrii,
ci să scrii ceea ce vrei să spui"
Robert Louis Stevenson

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Mai 2021

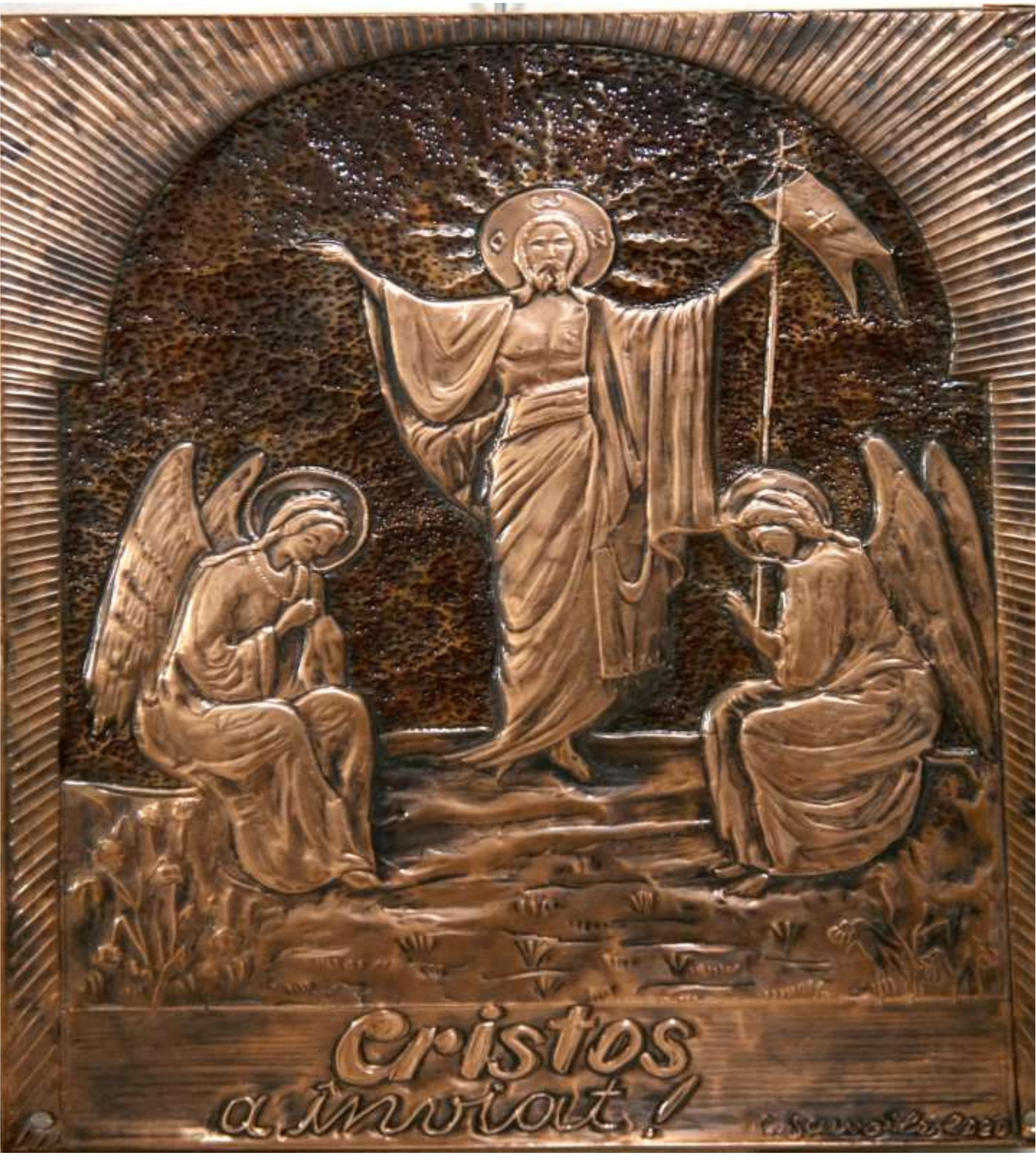
Regină este laleaua pe stema medievală,
Este simbol, dă parfumul izului de primăvară.
Este cupa cu iubire, gingașă floare de mai,
Paradis e-ntreg Piteștiul, simfonie, colț de rai.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ

rubrica președintelui

Adrian Mitroi

Președinte al L.S.R.filiala Argeș

FRUMOSUL DIN NEFRUMOS

Dragii mei prieteni cititori, doresc, cu ardoare, de data aceasta, să îmi încep editorialul cu o întrebare care, poate, unora li se va părea a fi puerilă, naivă, simplă sau cine știe cum o vor mai califica, păstrând, bine-nțeles, planul acela intenționat al declasării unei idei (natura umană!). Dragii mei prieteni cititori, ați observat că **a venit primăvara**?

Probabil că unii dintre dumneavoastră veți zâmbi și, gândind la faptul că această întrebare, care pare destul de naivă, nu își poate avea rostul și locul aici și acum sau, apelând la tezaurul extrem de bogat al zicerilor vulgului român: „Țara arde și baba (în cazul de față - moșul) se piaptănă!”, veți face unele aprecieri la adresa mea, aprecieri care vă vor provoca ceva frustrări deoarece, probabil, neavând intenția de a le posta pe „rețelele de socializare”, ele vor forma un vortex virtual închis în mintea dumneavoastră reală. Ce mai paradox! Trebuie să recunosc, totuși, că dacă lucrurile ar sta, într-adevăr, așa cum cred acești prieteni (eu îi consider și pe ei a fi tot prieteni), într-un anumit sens au nimerit zicerea, deoarece mai am, încă, destul păr pentru a-l pieptăna.

Trebuie, din capul locului, să vă fac o mărturisire: nu doresc, sub nicio formă, să îmi împart prietenii în două tabere care să exprime păreri diametral opuse! Departe de mine acest scop ce este cosiderat ca fiind reprezentarea uneia dintre cele mai vechi tehnici de manipulare și care, din păcate, nefiind, nici după atâta amar de ani, înțeles sau luat în seamă, este, încă, folosit cu mare succes (divide...).

Oameni dragi, a sosit primăvara! Anotimpul renașterii naturii de pe meleagurile noastre mioritice, anotimpul împlinirii unui ciclu peren, ciclu specific vieții. Anotimpul în care animăluțele își caută sau restabilesc perechile și își pregătesc, repetând până la obsesie, jurămintele de credință. Anotimpul în care acestea își construiesc adăposturi/cuiburi noi sau fac curățenie generală, reparându-le pe cele vechi. Viața acestor ființe pe care, din păcate (a se citi ignoranță, egoism, orgoliu), nu prea le luăm în seamă, începe să capete un anumit ritm, mai alert, mai responsabil deoarece instinctul lor le direcționează către un anumit tip de acțiuni extrem de importante, de altfel. Se creează sau recreează grupuri, familii, atenția lor fiind îndreptată către menținerea unității acestor elemente de bază și, implicit, a puterii și beneficiilor pe care le acordă acestea. Viața animăluțelor (cele sălbatice), ființe care, la rândul lor, nu prea manifestă nicio preocupare, imixiune în viața oamenilor, începe să **intre în normalul tiparului ancestral** propriu fiecărei specii. Toate acestea au ca/drept scop final crearea unor descendenți (perpetuarea speciei) care, după ce trec prin furcile caudine ale selecției naturale, pot demonstra că sunt apți pentru a asigura perpetuarea și (eventual) evoluția pozitivă a tuturor speciilor din care fac parte. Aceste fenomene complexe, atribute care au fost câștigate cu greu, în foarte multe milenii și care sunt menținute cu ajutorul unor echilibre și reglaje extrem de fine, extrem de fragile dau tonul și ritmul metronomic al normalului vieții, cam de câteva sute de milioane de ani pe solul, în subsolul, în apa și în atmosfera acestui uimitor bulgăre de țărână. Trebuie să fiți convinși de faptul că tot acest proces nu a urmat, nu a avut și nici nu are un parcurs care poate fi exprimat ca făcând parte numai din conglomeratul de concepte, acțiuni, fenomene, imagini care aparțin exclusiv polului sentimentului care ne creează nouă senzația (ceea ce înțelegem) de **frumos**. Nu putem despărți frumosul de nefrumos, viața de moarte și nici apariția de dispariție, așa că, dorim sau nu, trebuie să acceptăm faptul că, în viețile noastre, se poate exprima și, deci, putem percepe și **nefrumosul**, ca fiind un rău necesar. Acesta poate fi considerat a fi polul opus al frumosului, personajul negativ al poveștii, dar un personaj fără de care conceptul de frumos ar rămâne un etern necunoscut.

Urmând calea logicii, imediat ne apare în

minte întrebarea: „Putem noi întreprinde ceva pentru a nu fi influențați (nu pentru a diminua și nici pentru a eradica!) sau mai bine zis, pentru **a nu ne lăsa influențați** de nefrumos, știind că acesta poate crea răni, unele chiar ireversibile, în trupul (chiar dacă nu credeți, este perfect adevărat!), gândirea și în sufletul nostru? Răspunsul poate fi numai unul singur: **DA!** Să analizăm, puțin, speța.

Așa cum nu putem nega existența nici unuia dintre cei doi poli ai conceptului respectiv, nu putem nega nici coexistența lor într-un spațiu comun (teritoriu) și în aceleși timp. Întrebarea rămâne, totuși, validă. Tot ceea ce putem face este ca, pe baza experienței noastre de viață și a tot ceea ce am învățat, acumulat până la apariția acestui eveniment, să realizăm o analiză corectă și completă a situației/speței respective și să despărțim mental, imaginar frumosul de nefrumos. Procesul se poate petrece cu consum mare de energie psihică, dar este perfect realizabil, aceasta presupunând că avem, în dotare, baza unui exercițiu permanent și certitudinea că posedăm un psihic echilibrat, rezistent la stres și care poate suporta, dar și gestiona cu succes, situațiile limită. Într-un cuvânt, rezultatul managementului speței respective **depinde numai de noi**. Noi suntem aceia care putem alege frumosul din nefrumos, punând într-un plan cât mai îndepărtat ceea ce consideră, fiecare, că nu poate face parte din prima categorie. Exemple? Chiar dacă avem creierul bombardat cu știri de sorginte apocaliptică, putem privi cum norii se risipesc, scoţând la iveală cerul de un albastru pur, mântuitor. Chiar dacă teama ne roade la interior, așa cum carii rod bârna care susține tavanul, putem admira coroana de flori a pomilor care promit rod îmbelșugat și trilul vioi al păsărelelor. Chiar dacă mintea ne este torsionată de întrebarea: „Să mă vaccinez (vorba vine) sau nu?”, putem să ne bucurăm de parfumul florei spontane cu care avem onoarea să coexistăm în arealul respectiv. Chiar dacă necunoscutul ne învăluie în falduri de sentimente cernite, sentimente care pot deveni creatoare de păcate impardonabile, putem să ne lepădăm de gândurile, muncile, chinurile venite de la necuratul (nefrumos), să ne lăsăm în voia lui Dumnezeu, să poposim ceva timp în brațele maternale ale Maicii Domnului, acoperiți fiind de vălul acesteia și să ne reamintim, pentru a le putea urma, de pildele și învățăturile lui Hristos, de adevărul și lumina pe care, cu prețul vieții Sale, le-a adus pe pământ și le-a oferit, fără nicio plată, tuturor oamenilor. **Frumosul tămăduiește trupul, mintea și sufletul și îndeamnă la smerenie (nu la umilință)!**

Prietenii mei dragi, vă rog să nu vă mai lăsați prinși în capcana bârfei, a părerilor deșarte și a vorbelor fără rost. Toate îndemnurile pe care le primiți pentru a urma calea împotrivirii și a revoltei sunt dictate de slugile anticristului. Aceste acțiuni diabolice, la început au părut a fi singura posibilitate prin care noi am fi putut să ne recăpătăm matricea ancestrală a normalului, dar, mai târziu s-a dovedit că nu a fost așa. Toate acele personaje care îndeamnă la răzvrătire sunt, de fapt, falșii profeți de care amintesc Scripturile. Prin răzvrătire nu ne putem recăpăta **viața**. Răzvrătirea cui, împotriva cui? Răzvrătirea noastră împotriva noastră. Aceia care, la început, ne sfătuiau să respectăm cu strictețe „legile” aberante impuse de discipolii diavolului sunt, de fapt, aceiași care ne incită, acum, la răzvrătire!!! Suntem „sfătuiți”, incitați să devenim șerpi care își vor mușca coada. Ați înteles? Viața o vom putea recăpăta numai prin **iubire, iertare, ascultare și smerenie**! Iată că a venit vremea în care cuvântul lui Dumnezeu este, **ESTE** singura posibilitate de a scăpa cu bine din încercarea diavolului de a distruge lucrarea divină. Numai cei care cred în cuvântul și puterea speranței, în cuvântul și puterea lui Dumnezeu, vor putea salva omenirea de la dispariția frumosului din viețile noastre și transformarea acestuia într-un deziderat imposibil de atins.

Oameni dragi, acționați în așa fel încât frumosul, calmul, liniștea sufletească, împăcarea cu sine, speranța, dragostea față de semeni, iertarea sau chiar fericirea să rămână semnele heraldice ale omenirii, semne care pot fi văzute oricând, oriunde și de către oricine, semne pe care să le putem purta cu cinste, mândrie, cu onoare, dar și cu responsabilitate. Oameni dragi, alegeți bucuria vieții, dorința de a trăi frumos, așa cum un fir de iarbă a ales să iasă la lumină printre dalele de beton. Alegeți duritatea și mângâierea cuvântului care exprimă lumina și adevărul. Alegeți puritatea primului cuvânt.

Prietenii mei de suflet, a venit primăvara!

06 aprilie 2021

rubrica președintelui

Al.Florin Țene

Președintele național al L.S.R.

NIETZSCHE ÎNTRE RĂSĂRITUL ZEILOR ŞI AMURGUL LOR

Pornind de la finitudinea condiţiei umane, Nietzsche caută să redescopere „cărarea pierdută” către empireu. În lucrarea „Werke” filozoful caută un simbol prin care să înţeleagă „sensul religios” ca un reazem supranatural. Reânodând firul din prima perioadă a creaţiei sale, în care zeii greci îşi găsiseră loc în omagiile sale, Nietzsche consemnează în „Amurgul idolilor” dorinţa de întoarcere a lui Dionysos, aceasta constituindu-se ca un testament: *„Nu cunosc un simbolism mai înalt decât acest simbolism grec, cel al cultului dionisian”*.

Filozoful abandonează armele revoltei sale contra zeilor la poalele miticului Olimp. Aura de „teologie negativă” (cum scria Heidegger în „Nietzsche” Gunter Neske Verlag, Pfullingen, 1961, Zweiter Band, p. 348), pentru gândirea nietzscheană, a însoţit tot timpul mersul gândirii sale. Acesta prin lucrările lui din anul 1888 a pregătit preschimbarea „teologiei negative” în “teologia pozitivă“, ce ne aduce în plin plan contradicţia nietzscheniană, ce trece de la „asfinţitul zeilor” la pregătirea spaţiului pentru „apoteoza” lor. Perceput ca demolator de idoli, ca oponent faţă de tradiţia culturală, ca iconoclast faţă de orice autoritate spirituală în afară de aceea a spiritului propriu, Nietzsche ridică statui în opera sa altor idoli noi.

Karl Jaspers în lucrarea sa „Nietzsche.Einfuhrung in des Verstandnis seines Philosophierens” (Berlin und Leipzing, 1936) preciza că trăsătura fundamentală a gândirii lui Nietzsche „autocontrazicerea”, a îndepărtat de multe ori din logica multitudinilor exegeze ideea că, în numele pasiunii pentru contradicţii şi antiteze, autorul „Naşterii tragediei” va căuta să-şi imagineze, după „amurgul zeilor”, cum va arăta „răsăritul zeilor” noi.

Stefan Zweig vedea în fostul profesor de filologie clasică de la Universitatea din Basel *„un geniu al întorsăturilor, al contrazicerilor violente”* (Tolstoi. Nietzsche, Bucureşti, Editura Cugetarea, f.a., p. 182), pe motivul că acesta se complace, în jocul instabil al negaţiei şi afirmaţiei, dar şi în luxurianta proliferare de antinomii. Autorul volumului „Clipe astrale ale omenirii” explica evoluţia gândirii lui Nietzsche de la contestarea zeilor la nostalgia lor. Evoluţia gândirii acestuia a fost sinuoasă, bogată în neaşteptate fiorduri, cu drumul segmentat de mai multe etape.

Trăsătura etapelor lui Nietzsche a stârnit dispute în rândul comentatorilor săi. Karl Jaspers, în monografia dedicată lui Nietzsche, împarte evoluţia cugetării lui în trei perioade:

1. perioada încrederii în cultură şi genii (până la 1876)
2. perioada încrederii pozitiviste în ştiinţă (până la 1881)
3. perioada elaborării unei „noi” filosofii impregnate de viziunea profetică a filosofului (până la sfârşitul lui 1888)

Dincolo de latitudinea capricioasă a paradoxurilor şi aforismelor proteice, gândirea lui Nietzsche, în esenţa şi configuraţia ei intimă, ascunde disponibilităţi aparent nebănuite de conformism, de blândă regrupare a motivaţiilor în jurul unor noi centre de autoritate după ce, cu obstinaţie, le contestase, rând pe rând, pe cele dinaintea sa. Acest joc al contrastelor îşi face prezenţa printr-un ritm constant în opera sa. În prima perioadă a creaţiei sale, Nietzsche se

evidenţiază prin devoţiunea şi extazul faţă de „genii" şi „idoli".

Trecând de la o extremă la alta, Nietzsche nu aboleşte definitiv perspectiva credinţei în zei, ci doreşte să spulbere numai credinţa în anumiţi zei, cei cărora el le-a declarat „război". În „Amurgul zeilor",după încântarea produsă de priveliştea idolilor dărâmaţi, Nietzsche înserează capitolul „Ce le datorez anticilor", în care apelează la un zeu, străvechiul Dionysos, chemându-l să protejeze viaţa, să simbolizeze voinţa de viaţă printr-o „doctrină a misterelor" în care „durerea este sanctificată. (Friedrich Nietzsche, Werke. Klassiker Ausgabe, Band I-VIII, Alfred Kroner Verlag, Leipzig, f.a., p. 198). El susţine în „Anticrist" că civilizaţia a decăzut pentru că s-a lăsat subjugată într-o perioadă îndelungată de religia creştină şi în acest interval de timp n-a mai creat un alt Dumnezeu: *„Aproape două mii de ani şi nici un alt dumnezeu nou."*

Imaginea unei civilizaţii secătuită de o religie bolnavă reprezintă, după Nietzsche, un *„spectacol pentru zei"*. Dar pentru care zei? Pentru cei care „apun", sau pentru cei care „răsar"? Evident, pentru cei care răsar, deoarece subliniază mai departe Nietzsche, *„steluţa mică, jalnic de mică, care se numeşte Pământ, merită poate singură, din pricina acestui caz ciudat, un interes divin, o privire dumnezeiască"* (F. Nietzsche, Werke, p. 257). Această „metafizică de artist" are în centrul ei un Dumnezeu învestit cu acele trăsături pe care filosoful le rezervă zeilor „adevăraţi", meniţi să le ia locul celor „falşi": „*un dumnezeu-artist, total lipsit de scrupule şi amoral, pentru care creaţia sau distrugerea , binele sau răul,sunt manifestări ale capriciului şi suveranităţii sale, care se descarcă, în crearea lumilor, de zbuciumul plenitudinii sale şi de prisosul ei, de durerea contrastelor acumulate în el însuşi"*. (Ibidem, Band I, p.36). Acest zeu evocat nu este altul decât Dionysos, zeul grec pe care în faza finală a lucrării „Ecce homo" Nietzsche îl va opune divinităţii creştine, căruia îi va închina stihuri: „Ditirambi către Dionysos", şi cu al cărui nume filosoful însuşi îşi va semna scrisorile în anii de eclipsă mintală. Revolta lui contra miturilor până când a văzut o posibilă instaurare a unei mitologii noi, în care zeii nu se mai nasc pe înaltele olimpuri, ci pe postamentul propriei lui filosofii, împrumutând chiar aura biografiei lui spirituale.

Aşa cum sugerează, fără modestie, în lucrarea sa „Ecce homo", devorat de optica megalomană a ultimilor ani ai vieţii, ani cruzi de boală, filosoful dorea să se erijeze el însuşi în idol, în profet, care să vestească o nouă eră a culturii umanităţii. Precum, mai târziu la noi, M. Beniuc ce se erija în toboşarul vremurilor noi. În „Amurgul idolilor", scria despre sine: *„Am dat umanităţii cea mai profundă carte pe care o are, al meu Zarathustra, şi se consideră, fără nici o ezitare, ultimul discipol al filosofului Dionysos şi dascălul eternei reîntoarceri."* (F. Nietzsche, Werke, Band VII, p.14) În timp ce îl demolează pe Socrate, acest despotic logician care destramă înţelepciunea instinctivă, uşe unică prin care filosofia greacă de până la Nietzsche privise lumea; paradisul fanteziei, pedepsit de biciul silogismelor, îngheaţă sub veghea nemiloasă a raţiunii. Dialectica optimistă„ a lui Socrate distruge muzica tragediei.

Combătându-l pe Rousseau, Nietzsche consideră că, de la natură, omul posedă o fire demonică, predestinată pentru tragic, că el este implacabil sortit să interpreteze veşnic pe scena lumii rolul personajului tragic. Simbolul lui Prometeu, învingătorul zeilor, exprimă la filosof sensul etic al pesimismului, o justificare a eternei suferinţe, o imagine a zădărniciei condiţiei umane, faţă de orice speranţă sau dorinţă de ameliorare este fără rost şi care impune întotdeauna un tragic sacrificiu.

consacraţii

Vasile Ghițescu

Barbu DELAVRANCEA – un mare scriitor român, profund patriot

L-am ales pe scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea pentru acest număr al revistei literare piteștene „**Cuvântul argeșean**”, deoarece cu foarte puțin timp în urmă, în luna aprilie a anului de grație 2021, printr-un tulburător joc de cifre al datelor biografice, la el există o dublă semnificație: este născut pe 2 aprilie 1858 într-o casă din mahalaua bucureșteană a orzarilor, unde se stabilise tatăl său, supranumit „Ștefan-căruță goală”, și se stinge din viață la 29 aprilie 1918, la Iași, la cinci zile după semnarea păcii de la Buftea. Putem deci ușor observa că în acest aprilie 2021 aniversăm 163 de ani de la naștere și comemorăm 103 ani de la trecerea sa în veșnicie.

Barbu Delavrancea este un scriitor muntean. Limba lui literară are particularități lexicale și fonetice muntenești. Lexicul, cu un ușor iz arhaic, de o bogăție rar întâlnită în literatura română, precum și bogata lui tematică, atestă pe unul din marii artiști ai cuvântului românesc.

Tatăl său era supranumit „Ștefan-căruță goală” nu pentru că era sărac, ci era starostele căruțașilor și de aceea mergea cu căruța goală (era mai mare peste orzari, șeful lor, cum s-ar zice). Copiii săi au învățat carte. Nicu Ștefănescu, fratele mai mare, ajunge avocat. Barbu, la opt ani, știa să scrie și să citească, să socotească și să spună pe de rost faptele celor cinci domnitori vestiți: Alexandru cel Bun, Mircea cel Mare, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare și Constantin Brâncoveanu.

În 1866, Barbu este examinat de învățătorul Spirache Danielescu din materie cls. I primară și înscris direct în clasa a II-a a Școlii sucursale nr. 4 din Culoarea Neagră, sub numele de Barbu Stephanesku, după numele de botez al tatălui. Între 1867-1869 urmează ultimele clase primare la Școala Domnească (vezi nuvela „**Domnul Vucea**”) având învățători pe Eraclie Becarian și Ion Vucitescu. Între anii 1870-1876, timp de șase ani ca bursier al Statului, i-a petrecut în internatul Liceului ,,Sf. Sava”, iar clasa a VII-a a pregătit-o singur, distingându-se la desen, floretă, paralele, saltul mortal și, încă de pe atunci, la discursuri și ca apărător al celor nedreptățiți (vezi nuvela ,,**Bursierul**”).

Își pregătește singur ultima clasă de liceu spre a se putea angaja la redacția ziarului „România liberă”, scos de D.T. Laurian. Scapă astfel de umilințele și lipsurile îndurate în internat.

În martie 1882, licențiat în Drept, se afla la Paris. Acolo este ajutat de familia Miller. De la Paris trimite scrisori în care se observă neadaptabilitatea fiului de țăran la metropola pariziană. El este un scriitor care nu a cunoscut mizeriile vieții de scriitor (nu făcea ,,boemă”). În iunie 1885, revine în țară și publică primul volum de nuvele ,,**Sultănica**”, continuând munca de gazetar.

În februarie 1887 se căsătorește cu domnișoara profesoară Marya Lupașcu, pianistă strălucită, matematiciană și una dintre primele femei din țara noastră, licențiată în filozofie, cu care va avea 4 (patru) fiice: Cella, Margareta, Niculina și Henrieta (Riri).

Delavrancea a practicat strălucit avocatura. Pe atunci avocatura se pleda în civil și în penal (delicte și crime; delictele și crimele se judecau la Curtea cu Jurați).

În 1892, până în noiembrie 1893, predă la Facultate primul curs de folclor ținut în Universitățile noastre, și tot în 1893 Academia Română premiază volumul ,,**Paraziții**”, după care apare volumul ,,**Între vis și viață**”. Schițele ,,**Bunicul**” și ,,**Bunica**” sunt două bijuterii literare neegalate, ,,flori fără moarte”, cum le-a caracterizat marele Mihail Sadoveanu.

În noiembrie-decembrie 1894 este ales deputat de Prahova și rostește primul său discurs parlamentar, prezentându-se ca „țărăn de la Dunăre” și cu puține întreruperi, până în 1918, și-a spus cuvântul, cu deosebire în problema provinciilor românești subjugate și ridicării țărănimii din mizeria materială și întunericul neștiinței de carte. Titus Maiorescu îl declară ,,cel mai puternic orator din România!”. Calitățile oratorice îl determină să uite o vreme de literatură (a fost primar al Capitalei, deputat și apoi ministru).

Barbu Delavrancea avea și o puternică paletă a unui mare colorist. Pictorul N. Grigorescu, apropiat prieten al său, îi spunea: „Trebuia să te faci pictor, ca mine!”. Avea talent, fiind și un temperament clocotitor. Prin talentul său oratoric formidabil, el era oratorul de mase. Într-un discurs s-a adresat boierilor: ,,Da, domnilor! Dumneavostră v-ați hotărât să dați pământ țăranilor, dar nu l-ați dat din inimă! Eu sânt din popor! Sânt din el, sânt cu el, îl iubesc fatal!” Era uneori puțin teatral, dar avea un mare fond de sinceritate.

După 10 ani de întrerupere a activității literare, el dă cele trei drame: ,,**Apus de soare**”, ,,**Viforul**”, ,,**Luceafărul**”, o comedie sentimentală ,,**Irinel**”, o comedie a avarului ,,**Hagi Tudose**” și o dramă mai puțin cunoscută ,,**A doua conștiință**”. Prin trilogia istorică menționată, (având ca personaje pe Ștefan cel Mare, Petru Rareș și Ștefăniță Vodă), el învie gloria trecută a Moldovei. Cum a găsit acest muntean (care-și zicea De-la-Vrancea) ca eroi pe niște domnitori moldoveni, nu se știe! Critica literară a recunoscut unanim că ,,**Apus de Soare**”, deși are o acțiune redusă, este de un dramatism foarte puternic (îmi răsună și acum în timpane vocea

inconfundabilă a actorului George Calboreanu în rolul lui Ștefan Cel Mare!).

La 24 ianuarie 1915 Delavrancea rostește la Ateneul Român discursul cunoscut sub titlul ,,**Patrie și Patriotism**”. Un an mai târziu, în 1916, este ales vicepreședinte al Academiei Române. În 2 septembrie 1916 rostește la Academia Română ,,**Războiul și datoria noastră**”. La 16 septembrie 1916 semnează renunțarea la diurna de academician și la orice drepturi de autor, în folosul văduvelor și al orfanilor de război (de aceea , printre atâtea altele, am intitulat acest material ,,Barbu Delavrancea – un mare scriitor român și profund patriot”).

În 25 noiembrie 1916 se refugiază la Iași. Delavrancea declarase anterior: ,,Eu ies din guvern. Pacea separată cu Germania eu n-o iscălesc!” Se îmbolnăvește grav. Germanii îl trec pe lista neagră. Se încheie pacea separată cu Germania la Buftea. Din partea României semna C. Argetoianu. Durerea îl doboară pe marele patriot, astfel că la cinci zile după semnarea păcii umilitoare, Delavrancea se stinge din viață la Iași.

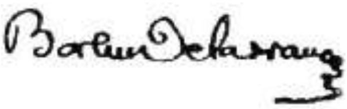
Fiica sa cea mare, Cella (care ulterior a atins vârsta centenară), împreună cu soțul său, dr. Raul Dona, în jurnalul lor, au scris atunci că moartea lui Barbu Delavrancea, la 60 de ani, a provocat-o durerea de a-și vedea patria, pe care o visase întregită, supusă unei păci umilitoare și nedrepte.

La 1 mai 1918 (două zile după deces), are loc înmormântarea lui Barbu Delavrancea în Cimitirul ,,Eternitatea” din Iași, pe Aleea Eroilor .

La 1 aprilie 1958 a fost sărbătorit centenarul nașterii sale în toată țara. Muzeul literaturii române, înființat de Perpessicius, s-a deschis cu Expoziția documentară ,,Delavrancea”, realizată de biografa și editoarea operei lui Barbu Delavrancea, profesoara Emilia Șt. Milicescu, care afirmă într-un studiu critic: ,,Scrierile sale ne îmbogățesc mintea, iar limba pe care a folosit-o <<cu duium de frumuseți>>, cum o lăuda el însuși, ne sporește mândria că suntem români.”

Am scris aceste rânduri cu sufletul și cu speranța că opera sa va continua să fie lecturată, (chiar și în această perioadă grea a pandemiei cu virusul ucigaş Covid 19 care a cuprins mapamondul), ca un **SUBLIM OMAGIU adus marelui scriitor român și profund patriot.**

consacraţii

Theodor Damian

Quo vadis

Şi viaţa ta aceasta
în trup
te plângi
aşa cum lăcrimează deşertul
sub picioarele sfinţilor
noroc că vine un timp
când toate durerile se rup.
Şi totuşi unde mergi
Quo vadis homo
strigă cineva după tine
ca un ecou al locului
din care-ai căzut crezând că ţi se cuvine.
Quo vadis
nu ştii ce să răspunzi
de fapt unde mergi
de unde vii
şi cum mergi
orbecăind
prin labirintele lumii pustii
nu ştii ce să răspunzi
cum n-a ştiut
smochinul neroditor
din întrebare-n întrebare te cufunzi
te cuprinde ruşinea
şi frica
şi stai cu uimire ca mireasa pregătită de mire.
Mai bine dac-ai putea să te-ascunzi
dar unde
cum poţi să fii
când nu ştii
iată marea-ntrebare
şi a doua
asemenea acesteia
de ce, de unde
şi de cum
se moare.

consacraţii

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Poeta cu joben din țara scaunului cu trei picioare

Poeta cu joben perseverează în talentul său marcat de esențializarea gândirii poetice într-o uimitoare prospețime lirică. Fiecare dintre volumele sale de poezie manifestă o unitate de simțire poetică cristalizând amintiri, senzații, ce rezonează cu stările interioare și dispoziția să de o subtilă delicatețe. În cartea ,,**Poeme din ţara scaunului cu trei picioare**'', carte scoasă în condiții grafice excelente, avem de-a face cu versuri transparente și expresive ce probează profund atașamentul față de elementele existenței familiale și naționale. Poeta logodește cuvinte, în filigranul modernității, în momente de reculegere evocă un univers suav, o lume inefabilă, ce cumulează stări de interioritate că nostalgia copilăriei, într-o atmosferă rustică, părinții, bunicii, angoasa, trecerea timpului etc Încercând o interpretare empatică a poeziilor la care ne referim (**Poeme din ţara scaunului cu trei picioare**) putem afirma că starea sufletească pe care o emană aceste creaţii este o linişte calmă, o stare elevată de reculegere şi de regăsire a echilibrului sufletesc. Poeziile au un ritm interior, bine ales de poetă, acesta fiind potrivit pentru a exprima „mişcările lirice ale sufletului, ondulaţiile reveriei" (Vladimir Streinu), eul liric al poetei.,, Stăteam adesea lângă bunica mea/ și-i priveam salba care-i înconjura gâtul/ cu câțiva bănuți de aur./ Ea mânuia suveica, printre ițe,/ ca pe o pasăre zburând/ peste tăişul lunii,/ lăsând în urma ei/ o ființă nevăzută,/ o ființă vălurind uşor cerul odăii/ cu răsuflări tinere de borangic./Lumina puțină a amiezii/cădea pe salcia privirilor ei (Războiul) sau:,,Lacrima mea călătorea/ printre coline/unde copilăria mea/ îşi făcuse un sat…. (,,**Lacrima**''). Astfel Cristina Onofre pășește, elegant și inspirat, pe drumul dintre poezia tradițională și cea modernă.

Profesor Constantin Voiculescu-revista ,,Argeş''

Poemele publicate în revistă fac parte din volumul ,,**Poeme din ţara scaunului cu trei picioare**'' (continuare din numărul trecut al revistei)

Un cer visat de mine

Am întâlnit odată
bătrânul vânt de Miază-noapte.
Mi-a tăiat calea.
Putea fi o umbră sau o pasăre a ei.
I-am zâmbit
Trezindu-mă rotită
până la al nu ştiu câtelea cer,
un cer visat de mine,
ştiut numai de el.

Lacrima

Lacrima mea călătorea
printre coline
unde copilăria mea
îşi făcuse un sat,
ea, lacrima mea, aduna în drumul ei
frunze, insecte, flori,
oamenii, gândurile
şi vorbele lor…
Uneori, lacrima mea
se retrăgea
din tot ce adunase
în ochiul meu stătător…

Opincile

Bătând pământul
opincile,
în forma lor de pirogă,
săltau hore şi sârbe
până la apele de dincolo de cerului
revărsate în duminicile de vară
ale satului nostru.

O plutire a fructelor

Un foc parfumat plutea
dinspre fructele toate,
rotind
mesele oamenilor.
Lămâiţa şi vorbele lor
înconjurau întreagacasă,
satul întreg.
Era după-amiază...

Ulcele verzi

Muguri,
transparenţi şi solari,
ulcele plăpânde ale copacului,
opreau întotdeuna ceva
din subțirea cădere a ploii,
acolo,
în satul acela…

Lemnul de aramă

Lemnul
din arama serii
clădea podul,
casele,
biserica,
păsările...

Cu asfințitul în cofă

Purta în cofa de pe cap
un asfinţit târziu al locului
al acelui sfârşit de iarnă.
Fota ei întinsă
pe trupul ei firav
era chiar asfinţitul acela cazând.
Mersul liniştit al bunicii mele
se ridica la ceruri
lăsând în urmă
dealurile, lacul,
luminişurile tinereţii ei…

Începutul salciei

La început,
salcia era o crenguţă a copilăriei
ale cărei rădăcini
ajungeau pânăîn apa fântânii
din care mai târziu beam
floarea transparentă
a frunzelor ei.

Pleoape albe, pleoape verzi

În fiecare vară
întorceam de pe o parte pe alta dovlecii,
ca soarele să cadă
peste ochii lor,
pentru a le deschide ascunsele pleoape
pe alocuri albe,
pe alocuri verzi...

Uşile cerului

Uneori,
uşile cerului păreau a fi din lemn de brad,
şi ploaia părea a fi verde,
abia lăsând soarele
să iasă pe pajişte,
acolo unde un cioban aşteapta,
cu sarica lui pusă pe umeri,
cu oile lui furate zăpezii,
cu măgarul și câinii,
cu bâta lui cea încrustată…
Mirosea a cetină
şi a stâncă mirosea
pe pajiştile unde ciobanul acela
îşi păştea oile.
Oile lui furate zăpezii.

Chipul acelei vetre

Vatra ştia toate grijile acelei case,
toate grijilecasei
pline de bucuriile plitei.

consacrații

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeș

DE LA PARIS LA LONDRA PRIN EUROTUNEL

(Continuare)

La plecarea trenului, care făcea un zgomot monoton de parcă eram în avion, când a început să coboare în tunel, călătorii nu sunt avertizați, iar noi am simțit o stare de rău, o presiune, o stare de disconfort așa cum am simțit-o când am urcat pe Mont Blanc. Acolo, în vârful masivului muntos care aparține celor trei țări - Franța, Italia și Elveția, există un restaurant dichisit, înconjurat de numeroase grilaje metalice și plăci metalice, cu hărțile munților din jur. Barmanul, când m-a văzut palid, amețit și clătinându-mă pe picioare din cauza rarefierii aerului, m-a ajutat să mă așez pe un scaun și mi-a adus o ciocolată, o cafea și o apă minerală, pe care le-am plătit pe loc. El știa de asemenea sindromul care-i întâmpină pe turiștii neobișnuiți cu înălțimea munților și cum poate fi contracarat. Soția mea se simțea foarte rău, mai ales că se enervase foarte tare din cauza verificărilor făcute în vamă. La ora actuală însă, la intrarea în tunel, în Roată și în aeroporturi, verificările sunt tot mai stricte.

Nu eram obișnuit cu acest huruit al Eurostarului pe care-l simțeam în creier și, în timp ce pe soția mea am lăsat-o să doarmă, m-am dus la bar, am luat două beri și trei cutii de suc: una de Coca-cola, una de Pepsi și una de Sprite și 5 pahare din plastic, gândindu-mă că în timpul călătoriei le voi putea trata și pe domnișoarele negrese, guadelupeze. Una dintre ele stătea în fața mea, iar celelalte două pe lateral. Încercam să leg o conversație, dar nu știam în ce limbă aș putea conversa. Le-am turnat lor sucuri în pahare și mi-am turnat și eu o bere zdravănă, ca să-mi treacă răul de adâncime.

Am observat că vorbeau fluent și franceza și engleza, dar parcă limba franceză o vorbeau mai bine având în vedere că Guadelupa este provincie franceză de peste mări. La orice afirmație a tinerei din fața mea, celelalte aprobau în cor.

De câte ori pronunța cuvintele mă uitam la dinții de un alb imaculat, la limba și buzele de un roz intens, și mă făcea să mă gândesc la anii copilăriei mele, când citeam ”Coliba unchiului Tom”, care era o descriere a vieții unor familii de negri. Era încălțată cu niște teniși albi, cu șosete negre și purta blugi destul de rupți la genunchiul stâng și cu o ruptură pe coapsa dreaptă. Încinsă la mijloc cu un flanel negru ale cărui mâneci le înnodase în față, rar îndrăznea să mă privească în ochi când o întrebam ceva. Eram fascinat de ochii negri, cu o sclerotică albicioasă-albăstrie ca un cer senin de dimineață, străbătută de firișoare fine, sângerii, pe care eu încercam să-i fixez și să-i țintuiesc cu privirea mea, de care ea se ferea mereu uitându-se în neantul de la geamul trenului care alerga în viteză amețitoare. Ținea pe genunchi o geantă neagră, sport, cu multiple capse și catarame, ale cărei curele le înfășurase pe mână. Îi studiam unghiile și probabil că așa era la modă, că la fiecare mână avea policele și mediusul unghiei vopsite cu roșu, iar celelalte trei degete vopsite în albastru intens, cu *marcasite*[1]. În fiecare ureche purta câte doi cercei în formă de inele din argint, bătut cu pietre semiprețioase. Avea părul strâns și foarte creț, împletit în zeci de codițe care-i atârnau pe spate.

---

[1]Marcasită – sulfură naturală de fier având culoare de la galbenă-verzuie până la negru și cu luciu metalic, piatră semiprețioasă.

Câteodată avea o privire pierdută, încercând să-mi explice ceva. N-am înțeles dacă aveam în față trei surori prin rudenie sau dacă ele erau surori aparținând unui ordin religios. După cum numai cea din fața mea participa intens la discuție, am tras concluzia că celelalte două nu prea le aveau cu școala ori poate că, fiindu-le superioară în grad, era purtător de cuvânt.

Rigurozitatea acestui ordin religios poate nu le dădea voie să discute prea mult cu un străin, să consume băuturi cu el, dar aveau mână liberă să vorbească despre minunile pe care le făceau membrii Ordinului în privința vindecărilor miraculoase. Văzându-mă că stau în dubii, frumoasa negresă din fața mea, pe care o asemănam cu Madona cea Neagră, a luat geanta de pe genunchi și a așezat-o alături, s-a ridicat deodată în picioare, etalându-și prin bluza de mătase albă cu picățele negre doi sâni crescuți aproape pe lateral, obraznici, închiși într-un mic sutien, care cu greu putea face față revoltei și constrângerii lor.

S-a dus la una dintre valize, a scos o carte în limba franceză cu profil religios, s-a așezat în fața mea și a deschis-o. Numai atunci am înțeles din unul dintre desenele arătate în carte, că un bolnav se vindeca numaidecât dacă cineva din acel ordin religios îi punea o mână pe cap, îl mângâia și-i citea din cartea de rugăciuni. Nici vorbă să încerc să le contrazic, ca să nu le supăr pe ele și pe Domnul. Nici astăzi nu am realizat din ce religie făceau parte și poate, vreodată, prin peregrinările mele, când voi ajunge în Guadelupa mă voi documenta, dar probabil era un ordin destul de bogat dacă-și permitea să trimită trei membri tocmai de peste mări, din Guadelupa, în Franța și apoi la Congres în Anglia.

Puternic îndoctrinate în privința concepțiilor mistice care propăvăduiau vindecarea prin miracole, rugăciuni și incantații, fără medici și fără medicamente, întunericul pronunțat al ignoranței nu lăsa să treacă nici cea mai mică rază luminoasă a științei.

Zgomotul vibrant de frânare ne făcu să întrerupem conversația și să ne pregătim bagajele de coborâre. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul așa de repede ...(**va urma**)

Radio Erevan

Când privesc în amintiri, multe locuri vizitate
Îmi trezesc vii reverii, din locuri demult uitate.
Peregrinări numeroase, nu au fost toate în van,
În Armenia, departe, la Radio Erevan.

Situat foarte central, mii de bancuri se spuneau,
Arsen Arumanyan le strângea, le edita.
În metal sculptați copacii cu mii de becuri ornați, ca ziua ei luminau,
Obiectiv pentru turiști, foarte mult îi încântau.

Politicoşi și amabili, numai zâmbet, primitori,
Multe întrebări sunt puse de distinși ascultători.
Un ascultător din Beijing, într-o zi a întrebat:
Adam și Eva chinezi, oare este adevărat?

N-are cum să fie asta, pe șarpe ei îl mâncau,
Și, ignorând complet mărul, în Paradis rămâneau.
Ce s-a întâmplat cu Roma atunci când Nero i-a dat foc?
Firmele de asigurări dădeau faliment pe loc.

Mai sunt unii ce întreabă: Sunt căsătorii perfecte?
Sunt, dar nu trebuie să te prindă, s-ar putea ivi defecte.
Despre Rusia întrebarea cu cine se-nvecinează,
Numai cu cine vrea ea, politica nu contează.

Noaptea visez limbi străine, ce să mă mai fac eu oare?
Culcă-te pentru aceasta c-o jună traducătoare.
Multe fete se mărită cu bărbați ce-n bani înoată,
Să-i salveze de la înec, să nu moară dintr-o dată.

Un tânăr ascultător se-ntreba contrariat:
Care este diferența dintre femeie și bărbat?
Femeia mereu mai poate, dar nu și mereu ar vrea,
La bărbat e totul invers, cred c-ai înțeles cumva.

Ce înseamnă secretara când rămâne-nsărcinată?
Simplu: accident de muncă, se întâmplă câteodată.
Întrebări despre animale: dacă leul e fricos?
De lire și de dolari, de franci, euro, nu-i vânjos.

Tot la Radio Erevan un bărbat a întrebat
De trei lucruri importante, tipice pentr-un bărbat :
O șampanie înainte și-o țigară bună după,
E filozofia vieții, dar nu mulți o mai apucă.

În urma bărbatului femeia în Orient pășește,
Dacă e în Europa, înseamnă că-l urmărește.
Ca să poarte o fustă scurtă, multe femei cred că-i bine,
Informații maxime și cu cheltuieli minime.

Când soția își face soțul să fie milionar,
El decade financiar dintr-un fost miliardar.
Nu-i așa că spionajul trebuie desființat?
Dar ce facem cu șomerii? un român a întrebat.

Se poate planifica dragostea?, zise o ascultătoare.
Da, dar ar fi mare păcat, e răspunsul la-ntrebare.
La TV emisiuni sunt proaste și depășite,
Dar contează audiența, de prostime urmărită.

La radio unii se-ntreabă: ce este statistica?
E exact ca fusta mini, poate multe arăta,
Ascunde esențialul, care este important,
Învăluie adevărul, care este mai tentant.

Radio Erevan a fost postul cel mai întrebat,
Pentru ce unii bărbati se dau noaptea jos din pat?
2% merg la toaletă, 3% merg la masă,
Iar restul de la întreg se-mbracă și merg acasă.

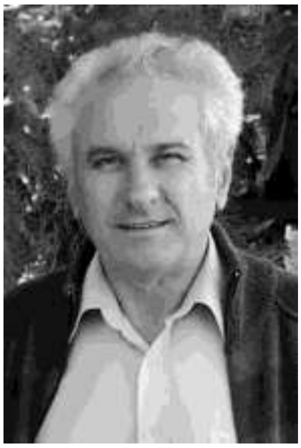
S-a-ntâmplat că într-o zi, radio slab se-auzea,
Bieții de ei transmiteau tocmai din Siberia.
Cum poți zăpăci o blondă? O-ntrebare incitantă,
Să numere treptele de la o scară rulantă.

Un ascultător din Omsk o dilemă el avea:
Lenin era om politic sau savant se definea?
Bineînțeles om politic, căci, savant dacă era,
Multe dintre teorii pe animale experimenta.

Legate de dragoste sau de viața conjugală,
Subiecte politice, ce-s din viața actuală.
Întrebări cotidiene, difuzate mult prin unde,
Pentru-ascultătorii culți, Radio Erevan răspunde.

consacraţii

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Ochii umezi

Umezi ochi gata să plângă
Spuneți voi unde-or s-ajungă
Lacrimi dintr-o ființă tristă
Când n-au loc într-o batistă.

Frică li-e de ochii celor goi
Ascunși în suflete de strigoi
În suferință de cioburi sparte
Căzute pe preșuri înflorate.

Între da și nu își mișcă ochii
Lacrima durerii să plângă
Stropii între în pliuri de rochii
Balsam pe răni din junglă.

Umezi ochii poate vor să râdă
De fericire, agățați de aripi de vis
În joaca lor pură în iarba crudă
În zări înverzite dintr-un paradis.

Mângâiere caută lacrimi triste
În colt de ochi sprijinite-n geană
Pe ștergar de suflet optimiste
Că fericire vor găsi pe-o icoană.

Viața oferă ochilor umezi chei
La porți de cer cu intrări sfinte
Lacrimi de fericire mirosind a tei
Pe-alei, în buchete de cuvinte.

Căutător de mărgele
Nu pot călca pe urmele lui
În talpă nu-mi intre vreun cui
Să nu-mi apară vreun cucui
Nu port haina de star a nimănui.

Nu pot mânca fluturi fără gust
Universul meu poate-i prea îngust
Din struguri beau numai must
Tării fără număr nu pot să degust.

La mine nu urcă domni în frac
Nici domnişoare să le dezbrac
N-am alură, doar chip de dac
Vremuri, mă fac să fiu posac.

După rime calc pe urmele mele
Calc pe umbre cu ochii la stele
Gândul mă duce în lumi paralele
În colţul meu, căutător de mărgele.

Când lampa-i mică urc până în vis
Nu ştiu de-i cerul ori un abis
Dorul orbecăie nesătul de scris
În călimară, cu stropi de paradis.

Răsăritul din Răsărit
Mă rog ca iarba să crească
Ca frunza să-nverzească
Pomul vieţii să rodească
Pământul întreg să horească.

Aş vrea ca ochii să vadă
Miezul inimii să creadă
Mintea să-nţeleagă
Timpul să stea la sfadă.

La porţi de brad cu cetini
S-aud cântece şi datini
Linguri de lemn şi străchini
Să-ncânte şi văz de străini.

Clopote pe turle de biserici
Să-nalţe mătănii de clerici
Pe aripi de îngeri idilici
La raiul unde-ajung unici.

Foaie verde de iubit
Din zori până-n asfinţit
Spune tot ce-ar fi dorit
Răsăritul din Răsărit.

Viclenia lumii
Vulpile viclene din minte lucrează
Lacrimi nu lasă să cadă pe pământ
Nici Duhul să vină la Bobotează
În chip de porumbel alb şi sfânt.

În galaxie, facerea lumii-i o viclenie
Fiinţe singuratice pe-orbite rătăcind
Vieţi învârtite-ntr-o unică călătorie
Dureri supuse, suferinţe răstignind.

Numai locul veciei n-a fost negociat
De Cer stabilit să fie pe pământ
În spaţiu pierdut să fie răscumpărat
Sub lespezi regăsit în ultim cuvânt.

Simfonii compune dirijorul lumii
Pe portativ înghesuind nota potrivită
Nesătule strune de bucurii şi nebunii
Mişcând o Terra veşnic nedreptăţită.

Omenirea e înşelată cu o acadea
Cu dulcele ei să vindece amarul
Oglinda neantului dublând cantitatea
Ca Prometeu să scapere amnarul.

Timpuri fără căinţă
La seceriş de vieţi asist de-o vreme
Spice drepte culcate-s la pământ
Holde de aur ajunse de blesteme
N-au mai rezistat la pale de vânt.

Natura n-are leac la vise rănite
Din lan cerne ce-au pus semănătorii
În urmă lasă holde arămii cătrănite
Resturi care hrănesc visătorii.

Timpul nu face faţă la provocări
Steril, picură-n clepsidră duhuri rele
Destine schimbă fără remuşcări
Lăsând locuri goale sub umbrele.

De rădăcini se ţin gânduri fără vină
Înfipte-n pământul de care ni-i teamă
Suflete mângâind cu raze de lumină
În vremuri cu ADN mesager, mamă.

Neputincios asist la haos şi prăpăd
La seceriş de vieţi şi de bunăcredinţă
Cum suflete se lasă prinse-n năvod
Cu toate, pământul piere fără căinţă.

consacrații

Constantin Teodor Craifaleanu

Catrene pandemice și nepandemice

Dintr-o crasă neglijență
Sau o mare mârșăvie,
Terra azi e-n insolvență...
Pentru cât timp? Cine știe???

*

Atunci când politichia
Gestionează pandemia,
Competența e privită
Cu o spaimă infinită.

*

În Piața Victoriei
Unii cică guvernează,
Dar, își cam bat joc de noi,
Alții cică protestează,
Dar, fac numai tărăboi.

*

Consecvență!
Ieri ieșeau oameni în stradă
Pentru Raed Arafat...
Astăzi ies din nou grămadă,
Dar, l-ar vrea plecat!

*

Piteșteană
Pe-un lăcaș sordid (în care
Scapă omul de nevoi),
S-ar fi cheltuit, se pare,
Un purcoi de euroi!

*

Dup-atâta nor și ceață
Văd un strop de cer senin,
Gros cam cât un fir de ață,
Dar scrie pe el „Vaccin”.

*

Dacă-ntr-adevăr vaccinu-i
Singura soluție,
De ce-n România nici nu-i
Vorba de producție?

*

SarsCov2 și-a fracturat
Vineri un picior
Și atunci l-au transferat
Noaptea-n *„Foișor”*.

*

Circulă de ieri un zvon:
Protezele-n viitor
Se pun doar prin telefon
La spitalul „Foișor”!

*

Când Mass-Media-ți vorbește
Doar despre Covid
Capul tău ți-l pregătește
Să-l „umple” cu vid!

*

Când accepți să-ți picure
Frică-n scăfârlie,
Zilnic vreo trei ciuture,
Bine n-o să-ți fie!

*

Virusul nu ne dă pace –
Dar și noi îl zgândărim,
Stând grămadă, cum îi place,
Dovadă că nu gândim.

*

Când accepți să-ți picure
Frică-n scăfârlie,
Zilnic vreo trei ciuture,
Bine n-o să-ți fie!

*

În țara puilor de lei
Se-ntâmplă astăzi nefirescu':
Chiar și de la *Antena 3*
Se-aude „Jos cu Voiculescu!”

*

Polițiștii mioritici
Nu pot să primească critici
Când îți pun pe gât genunchiul,
Căci s-au luat după Sam (Unchiul).

*

Adevăr indestructibil:
Prostul dacă-i prost-sadea,
Să-nțeleagă că-i așa
Este imposibil

*

Ar avea, oare, vreun rost
Să te-ntrebi dacă e drept
Să te scoli ziua deștept

Când ai dormit noaptea prost?

*

Unii se cred mari poeți,
Ne dau chiar și lecții –
Despre cai verzi pe pereți
Care au erecții...

*

Gelozia e o plagă
Cu miros fetid,
Când un „drag” și cu o „dragă”
Se-ndrăgesc stupid.

*

Invidia, gelozia –
Două boli care n-au leac –
Ambele frizând prostia
La vrac.

*

Un pupincurist-sadea
Pupă de plăcere,
Unul mai așa-și-așa
Doar când i se cere.

*

Frizerul meu e tare trist
De când i-a spus un tinerel,
Făcând ușor mișto de el,
Că nu-i frizer, ci *hair stylist*.

consacraţii

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

O altă primăvară

Nu știu să cercetez
Când vreau să trec prin crengi,
Eu doar miros a muguri,
Știu venele să mângâi
Prin seva înălțării
Ca sângele ce curge
Și se răsfiră-n ceruri
Spre Sinele Măiastru
Ca suflu de lumină,
Pulsând spre înfrunzire
Și ziua, chiar și noaptea
Prin vegetalul aer,
Întinderi de-mpăcare!
Păduri de ghiocei
Câmpia-mi pune-n brațe.
O altă primăvară
Așteaptă jucăușă
Să înroșească fragii
Cu buzele râzând.
Uitându-ne prin vremuri
Cu mare bucurie,
Atât îmi sunt de dragi
Toți anii pe pământ,
Încât trimit prin gânduri
Un univers de flori,
O primăvară deasă
Iubinduse-n culori!

Iubindu-se pe ei

M-am ascuns după brazii înzăpeziţi şi am ştiut că sunt eu!
Respiram odată cu adevărul!
Căram densitatea zilei albe!
Scuturam praful sclipitor de pe nasul unei galaxii îndepărtate!
Eram ca cei mulţi care susţin degetele de la picioarele munţilor!
Când se-apleacă brazii, ascult bancurile copiilor planetei!
Şi dacă bate vântul,
înţeleg că şi ei au concursuri de urcare spre fire energetice!
Pe voi vă percep ca pe nişte flori atât de frumos colorate, încât aş rămâne aşa...culcată de-a buşilea peste toate timpurile!
Ce dragă-mi e planeta, ca şi vouă!
Dar, s-o creăm întreagă,
Din dragoste şi rouă,

Din albă fulgerare,
Lumină fecundată,
De-aici să-ntindem preţul
Iubirii care saltă!

Din graba unei zile
Pierdute să trăiască ,
Din tot ce surpă dorul
Ca oamenii să crească

Uniţi în armonie,
Descoperindu-şi vălul,
Iubindu-se pe ei,
Recunoscând misterul!

Când printre brazi lumina
Se vede-atât de clară,
Nimic nu ne opreşte
Să dăruim o ţară

Copiilor ce suntem,
Cu-ncredere în SINE!
Şi brazii sunători
Anunţă cât de bine

Ne este să renaştem
Puterea peste munţi !
Suntem speranţa trează
Şi credem în cei mulţi!

consacraţii

Alexandru Oprea

Basarabii de legendă

Colț de rai, floare de stâncă la poale de Făgăraș,
Cuib de vulturi, de daci liberi, se înalță un oraș
Cu-al lui nume de coroană, aur, floare de cireș,
Cu-o istorie de veacuri despre Curtea de Argeș.

S-a născut din lutul dacic binecuvântat de ceruri,
Cu-ai lui vulturi la hotare, neîngenunchiați de vremuri.
De la Decebal plămadă, de la Dacia străbună,
Argeșu-i izvor și curge din a neamului fântână.

Basarabii, nume sfinte, strălucind pe piedestal,
Au dat lumii spre mărire primul stat medieval.
Au sfințit aici pământul, au întemeiat o țară
Așezată-n loc de cinste, chiar și-o mândră capitală.

Voievozi, nume ilustre, au clădit spre nemurire
Edificii, drept tezaur, spre-a istoriei zidire,
Seneslau clădește-o curte – reședință cu arginți,
Ce-o atestă-n scripta vremii cavalerii ioaniți.

Domn întâiul Basarab clădește Curtea Domnească,
Biserica de-nchinare în credință să găsească
Binecuvântare-n case, spre-a neamului nemurire,
Seminției basarabe – creștinească mântuire!

Lângă Curte, sora mică cu nume de Sân Nicoară,
Biserica, azi ruină, ridicată, știm, de-o Doamnă
Ca și sora de la Curte, cu motive bizantine,
S-a născut din visul Clarei și culisele divine.

Ctitorie fără seamăn peste timp avea să crească
Edificiu ce nu-i altul, demn de Țara Românească,
În credință și mândrie unicat de la Neagoe,
Mânăstirea de legendă - întrecea Arca lui Noe.

Turle mândre și semețe se-nșurubă spre zenit,
Ctitorie legendară peste timp în infinit,
Prin Manole mare meșter, mânat de jertfa de sine,
Trupul Anei naște mitul prin profetica zidire.

Multe-ar fi de scris în slovă, fără teama de-a da greș
Despre cei ce-au clădit țara și-și dorm somnul la Argeș,
Regii ce-au adus lumină au necropolă regească,
Domnii primei capitale dorm la Curtea lor Domnească.

Basarabii, Radu, Vlaicu au pus pieptul la hotare,

Mircea cel Bătrân zdrobește armatele otomane.
În defileu la Posada pe maghiari i-a-ngenuncheat,
Carol Robert se salvează purtând straie de soldat.

Pomul copt și-arată fructul și-și înclină a sa creangă
Peste poarta de la Curte amintind de-al nostru Goangă.
Din cultură vin semnale, sună clopote-n auz,
Că se nasc astăzi talente, urmași demni ai lui Urmuz.

De la Curte la Manole străbătând Strada cu Tei,
Basarabi îți ies în cale, fii de daci și pui de lei,
Mândri de-a lor urbe sfântă la poale de Făgăraş,
Curge viața ca și râul – e legendă-acest oraș.

De dorești să vezi Ardealul, mergi pe legendarul drum
Cu Cetatea și Barajul, unde muntele-i stăpân.
Zăbovește și la Argeş, treci poarta Curții Domnești,
Vei afla c-aici e Râm'-ul viței tale românești!

Floarea – simbolul iubirii

Când Domnu-a făcut Pământul prin creația divină,
I-a dat apă și lumină și menirea de grădină,
L-a pavat cu flori și viață, pentru om - un legământ
De iubire și cinstire, e chiar darul cel mai sfânt.

Floarea-i Raiul de iubire ce deschide suflete,
Cu candoare și culoare, menită să farmece,
Este darul de la Ceruri, e divină, are-un rol,
Fără ea tot Mapamondul ar fi fost un astru gol.

Din parfum revarsă viața și iubire din petale,
O trăire ce trezește sentimente ancestrale.
Floarea-i simbol de iubire, dar ceresc din veșnicie,
Simbol tandru de-alinare, de trăire-n armonie.

Laleaua este divină, e trăirea visului,
Floare-aleasă, nestemată din Raiul Edenului.
Bujorul cu-a lui candoare, gândul de sinceritate,
Floarea-soarelui e soare, simbol de loialitate.

Violeta-i floare mândră-n straiul ei cel violet,
E Ofelia lui Shakespeare din celebrul său Hamlet,
Ghiocelul e speranță, simbol de renaștere,
Mușețelul este astru, lună plină-n creștere.

Crinul este puritatea din a' Raiului meniri,
Amintind de un arhanghel din scena Bunei Vestiri.
Iasomia, cu parfumul de ingenuă crăiasă,
Lăcrămioara e pastelul în nuanța-i majestuoasă.

Anemona e Adonis din mitologia greacă,
Frumusețe fără seamăn, nu e floare să o-ntreacă.
Garofița-i grațioasă, un răsfăț, mândria curții,
Lacrima Fecioarei Sfinte vărsată pe Drumul Crucii.

Trandafirul râde-n soare, e putere, e iubire.
Frezia e gingășia din a vieții regăsire.
Magnolia, floare rară, feminină,-n ea să crezi,
E copacul de-nchinare a-mpăraților chinezi.

Narcisa-i neîntrecută, cu parfumul ei regesc,
E reflexia din apă din faimosul mit grecesc,
Crizantema e îndemnul spre ce cale să apuci
De la Confucius citire, cu-ale lui patru virtuți.

Irisul e ochiul magic, chiar zeiță-a florilor,
Curcubeu pe bolta lumii, mesagera zeilor.
Ascultați cântecul florii, e iubire, legământ,
Este darul de la Ceruri – este Raiul pe pământ.

consacraţii

Constantin Samoilă

DIN AMINTIRILE COPILĂRIEI

Găliganii, pentru că așa le ziceam celor mai mari decât noi, stăteau în spatele clasei, iar cei mai mici și mai cuminți erau mai aproape de tabla imensă, rezemată pe trei picioare. Pe o poliță din stânga tablei se aflau rânduite, pe dimensiuni, darurile „Sfântului

Nicolae” pentru copiii ce făceau năzbâtii sau, săracii, erau mai grei de cap. Băncile, așezate pe două rânduri, aveau fiecare câte patru locuri, cu scobituri pentru fixarea călimării de cerneală, a tocului cu peniță, a creionului și a condeiului. Tăblița din ardezie, cu ramă de lemn, o țineam în ghiozdan și nu o scoteam decât la îndemnul învățătorului când făceam câte o dictare, sau socoteli aritmetice.
Satul avea trei învățători, pe domnii Dumitrescu, Drăgușanu și Popescu. Cele patru clase le-am parcurs cu toți trei. Orice zi de curs începea cu rugăciunea „Tatăl nostru” și „Înger, îngerașul meu” și să sfârșea cu „Trăiască Regele”. Nu pot să uit perioada de școlar al claselor V-VII, când pe vreme rea sau bună, pe timp de iarnă sau vară, împreună cu alți 7-8 colegi mai mari sau mai mici, făceam naveta pe jos, circa 4 km, până la școala elementară din Corbi.
Aici, veneau și copiii din Nucșoara, Sboghițești și Galeș – Brăduleț. Atunci când vremea de iarnă era foarte rea, mai rămâneam la internatul improvizat în câteva case din satul Corbi. Îmi amintesc de o iarnă cumplită, probabil prin anii 1951 – 1952, când au apărut haite de lupi veniți din Bulgaria, care au trecut pe banchizele de gheață de pe Dunăre și făceau ravagii printre animale. Într-o zi, când ne întorceam de la școală, după ce am urcat caldarîmul, aproape de Cireșel, ne-a fost dat să fim martorii cele mai groaznice scene din viața mea de copil: o femeie – Țața Tinca – mai în vârstă, pe când se întorcea de la o prietenă care locuia „La Râu”, a fost încolțită de lupi, care au devorat-o pur și simplu... Îi mâncaseră gâtul, pieptul și burta până la șolduri... Mai erau doar picioarele pline de sânge și noroi, tăvălite prin zăpada înroșită. Opincile și ciorapii erau bine fixați pe nojițe... Alături, era furca de tors ruptă în trei și caerul înroșit de sânge și dezlânat. Probabil, se luptase cu haita până ce furca a cedat. Peste vreo două zile, s-a găsit și capul cu părul despletit, tocmai la Șipot, sub pădure, târât de vreo jivină sau de vreun câine nesătul. Nu pot descrie ce sentimente de groază am simțit noi, copiii. Astăzi, locul este marcat cu cruce veche de piatră, fixată în beton, prin grija consăteanului meu, ing. Lulu Andreescu-Cujbescu...

(va urma)

consacrații

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Cristos a Înviat

S-apropie ziua, ziua în care,
Fiul Domnului pentru noi moare.
Ne iartă, Cristoase, cu toții-am greșit,
Cu-ale noastre păcate te-am răstignit!

Ne iartă insulta, coroana de spini,
Trădarea, osânda și cuiele-n mâini,
Țepii din bice și chinul din oase,
Ne iartă de toate, Sfinte, Cristoase!

Tu ai venit cu duh și liniște în glas,
Mulțimea l-a ales pe Barrabas.
Iar în loc de dreptate, Ponțiu Pilat,
Repede, pe mâini de tine s-a spălat.

Nici preoții și scribii din Sanhedrin,
N-au vrut, Cristoase, să curme-al tău chin,
De la Ana la Caiafa-ai fost purtat,
De blasfemie, apoi, te-au acuzat.

Ai dus pace, iubire, lumină,
Și-ai suferit fără să ai vreo vină,
În cuie, printre tâlhari ai murit,
Pe dealul Golgotei ai fost răstignit.

Dar vei Învia, mereu, de Paște,
Iar noi, minunea vom recunoaște,
Și cu evlavie îți vom cânta, toți,
Cristos a Înviat, a Înviat din morți!

Să crezi

Să nu te lași cuprins de dor,
La poarta vieții cerșetor,
Să nu-ți lași sufletul rănit
Dacă iubirea s-a sfârșit,

Să nu-ți lași visul năruit
Și lumea-ți fără răsărit,
Nici lacrima pe față-arzând,
Ci să trăiești mereu crezând!

Să crezi în steaua ta din cer
Și că nimic nu-i un mister,
Să crezi în tine și să-nvingi,
Chiar dacă disperarea-atingi!

Să crezi în porți ce s-au deschis
Spre împlinirea-acelui vis…
Chiar dacă drumul nu-i ușor,
Să nu te-ntorci nicicând din zbor!

Să crezi, să nu te lași înfrânt,
Ai o menire pe pământ,
Să-ți înțelegi al vieții sens,
Să fii lumină-n univers!

consacraţii

Ion Alexandru-Dâmbovnic

În cumpănă

Descumpănit de ce-aș răbda să fiu,
Când mai ușor e-a fi încrezător,
În viață fiind, c-un dor de viață viu,
Cu pas și gând, pământul să-l măsor?

Prea lungul lui puțin l-am străbătut –
Mai repede pot zice a-i ști structura,
Căci talpa-mi de copil știu ce-i lut,
Înainte de a-mi umple dinții gura.

Și, mai ales, l-am înțeles cu palma,
Alături de-ai mei frați și de părinți,
Muncind, pe câmp, cu alți săteni
de-a valma,
Până simțeam uneltele fierbinți.

Pe-acest pământ am tropotit și-n hori,
Când sângele de tânăr sta să fiarbă
Și-o-nfiorare dulce-mi da, în zori,
Roua de-argint a firelor de iarbă.

De-aceea, n-am să fiu descumpănit
Nici când, ca o plocadă, el, pe veci,
Mă va ascunde,-odată, hămesit,
Să nu mai fac de-a lungul lui poteci.

Va fi doar cursul vieții întrerupt…
Uitând de osteneală și de gând,
Avea-voi timp să aflu, dedesubt,
Ce n-am aflat, prin viață alergând.

Condiția umană

Se macină munții, de ploi și seisme,
Deși a lor piscuri par umeri de cer;
Granitul, cu timpul, nisip de clepsidră
Devine, el însuși părând efemer.

Cum vreți, atunci, omul -, făptură firavă,
Din carne, și oase, și sânge clădit,
Mânat de iluzii și-ambiții deșarte,
Să dăinuie-n lume un timp infinit?

Sub fulger și crivăț, cad brazii cei falnici
Și munții și-arată, iar, creștetul chel;
În scurta lui viață, mereu e furtună,
Degeaba se crede de cremene el,

Bipedul acesta ce-n haine ascunde
Butoi de salpetru și damful de vin,
Vrând cerul cu stele, întinsul de ape,
Și,-avându-le, încă părându-i puțin.

-Smerește-te, germen de vis și zânzanii,
Ajungă-ți lumina ce vine din cer,
Căci ești doar țărână, nu brad,
și nici stâncă, -
Și-acestea, vezi bine, se-nclină și pier!

Nu da iluziei crezare –

-Prea multă mâhnire e-n versul tău, azi,
Cernit ca și aripa morții,
Prea lesne, din zborul vieții tu cazi,
Drept jertfă și victimă, sorții.

Crezând că ești singurul suflet rănit
Și lumea ți-e toată ostilă,
Uiți, însă, că însăți o plas-ai urzit
În gându-ți, naivă copilă.

Când simți că durerea te macină crunt,
Iar leac nu-i găsește-a ta minte,
Te uită și-ascultă la omul cărunt –
Istoria lui nu te minte.

Și el a fost tânăr năuc și-a iubit,
Drogat de iubire și vis;
De aburii vreunei iluzii vrăjit,
Trădat fu și, grabnic, și-a zis:

-Ce-s eu, biată frunză bătută de vânt?
Norocul, vădit, nu-i cu mine!
Degeaba-i, sus, cerul; degeaba – pământ;
Să închei cu-astă viață-i mai bine.

Dar când veni clipa să rupă destin,
Un înger i-aduse aminte
Că-n cupa vieții-i n-a fost doar venin –
Și viața lui curse-înainte.

-Alungă-ți, copilă, werthericul gând!
Privește la flori și la ape;
Te poartă cu sufletu-ți tânăr mai blând,
Cât soarele-ți mângâie pleoape,

Căci clipa petrecerii,-aici, pe pământ,
E-un dar, nu pedeapsă, ori jug;
Din ceruri veghează de îngeru-ți sfânt,
Simți-vei că demonii fug.

Și însuși norocul s-o-ntoarce din drum,
Cu aripa lui să te-alinte;
Mâhnirea fugară trecând ca un fum,
Real vei iubi, nu-n cuvinte.

De ce, singurătate…

-De ce, singurătate, făcuși popas la mine
Și ții morțiș, cu lacăt, de poarta mea să legi
Un cerber care-alungă, de-o vreme, pe oricine?
Nu vezi cât e de largă ograda lumii-ntregi?

Deprins am fost cu zarva, cu cântecul și jocul,
Cu veșnică mișcare și-avânt necontenit;
Ce demon te trimis-a la geamu-mi aburit,
Să-mi pârjolești, cu spaime, ființa și norocul?

Rău sol al disperării, la ușa-mi te insinui,
Tu, pasăre de pradă! Ca bietul Prometeu,
Îmi simt răniți rărunchii și chinuiți din greu,
Încât, în locul sorții-mi, aş prefera destinu-i.

consacraţii

Puşa Chiriţă

Membru al L.S.R.-Argeș

Gândești intenționat?

"Toate lucrurile se află în vibrație și fiecare vibrează la propria frecvență", Masaru Emoto.

Ceea ce tu numești a fi viitor este doar un gând în capul tău. Până nu ești dispus să pari puțin caraghios, nimic măreț nu ți se va întâmpla în acest viitor închipuit, traduc din atitudinea afișată acum de tine. Conștientizează că orice efect are o cauză și, de cele mai multe ori cauza este la tine. Cauza vibrației energiei din tine, cel care ești acum, este cea care acționează pentru tine. Devii ceea ce, oricum gândești, intenționat sau nu. Alege integritatea în locul imaginii de sine și-ți vei câștiga respectul de sine atât de mult dorit. Faci o alegere benefică pentru viața ta, aceea de a te concentra pe posibilități și nu pe limitări, fie ele și argumentate. Devii acele gânduri pe care te focalizezi acum. Ești pe tărâmul posibilităților și îți concentrezi atenția pe: cum să faci, astfel încât lucrurile să meargă. Deții astfel un imens potențial de a te realiza în scopul propus de tine. Cum reușești? Fiind perseverent, deci prin repetare, plus emoția inerentă a bucuriei începutului și analiza atentă asupra tiparului de gândire conștientizat, așa vei reuși. Mă întreb: ce gândești tu, acum? Ce simți tu, acum? Pe ce anume ai tu focalizată atenția, acum? Într-un cuvânt: unde ți-e mintea focalizată, acum? Știu faptul că este covârșitor în formarea vieții, să conștientizezi pe ce gânduri anume îți focalizezi atenția și doar restul de zece procente o reprezintă realitatea înconjurătoare. Deci, singura limită a realizării tale de mâine este confuzia și îndoiala resimțită, acum. Claritatea se lasă așteptată, nu? Fă-ți un scop din a-ți liniști mintea, ar fi prolific! Faptul că nu-ți atingi scopul în viață nu este o tragedie, semnificativ este să nu ai un scop pertinent! Talentul este un dar. Caracterul este o alegere. Află că ai o însemnătate imensă în acest Univers, nu ești nenecesar, nu ești de prisos. E nevoie de tine așa cum ești, ești potrivit aici și acum să fii autentic de-a binelea, la fel cum sunt arborii din jur și stelele din cer. Ești atât de necesar! Te afli aici și ai dreptul să fii așa cum ești și să nu te simți vinovat pentru că lucrezi la transformarea ta. Devino varianta ta cea mai iubitoare! Ești dotat cu toate resursele de care ai nevoie pentru a reuși. Eu cred că poți! Tu, crezi că poți? Dacă și cum ar fi să îți hrănești această credință zilnic? Ai o credință care vede invizibilul? Credința ta ia în calcul incredibilul? Atunci, află că ceea ce tu consideri a fi imposibil, a fi incredibil, se va adeveri după cum crezi. Te întreb pentru a te informa că poți primi imposibilul, dacă tu crezi în el ca putând face parte din ceea ce ești tu și din ceea ce ai tu. Rezonezi pe o vibrație prin care vei atrage în viața ta oglinzile tale: lucruri, evenimente și oameni ce au fix aceeași vibrație cu a ta, mai înaltă, ori mai joasă. Când rezonezi pe vibrația încrederii depline în cel care crezi că ești acum, vei atrage multiplicat situații care să îți ofere o și mai multă încredere în tine. Cum ar fi să vibrezi a recunoștință pentru orice lucru din viața ta, pe care-l vezi bun sau rău, semnificativ sau deloc?! De ce? Nimic nu este bine, nimic nu este rău, ci doar este și poate fi transformat! Fii recunoscător chiar și atunci când crezi că ai o problemă care te stoarce de energie și vitalitate. În final vei deveni mai bun decât ai fost înainte, vei deprinde o experiență nouă și atât de folositoare. Universul nu te judecă, ci doar răspunde vibrației pe care o emiți, este ca o dulce așteptare pentru ce va urma să fie. Ai emis o vibrație de recunoștință? Universul va trimite înapoi spre tine lucruri, oameni și situații care să intensifice, să ateste această vibrație atât de proactivă, ca atare răspunde la vibrația pe care o emiți, nu te răsplătește și nu te pedepsește. Vei primi lucruri, evenimente si vei cunoaste omeni buni, care-ți vor intensifica sentimentul recunoștinței. Cauza devine efect, iar efectul, din nou cauză. Orice început are și un sfârșit. Nu poți să te întorci și să schimbi un început care a fost cândva în trecutul tău, dar poți începe de acolo unde te afli să schimbi sfârșitul, ceea ce vezi acum și nu-ți convine. Astfel, alegi să te simți cu totul altfel, ceea ce implică noi vibrații emise de tine. Fii un om bun, plin de iubire, acționând fără a vrea s-o dovedești în special, sau doar aparte pentru cei care merită și vei emite o vibrație atât de înaltă, încât vei simți efectele transformându-ți cu totul

viața. Omul are nevoie de iubirea ta atunci când nu o merită! Lucrurile și oamenii la care privești se schimbă, dacă tu schimbi felul cum îi observi. Ce ar trebui să schimbi în atitudinea ta? Să fii plin de iubire, bunăvoință, altruism și bunătate? Împacă-te cu propriile-ți gânduri și emoții, simplu și cu încredere în tine! Ești traversat tot timpul de emoții pentru că așa pare a fi experiența de a trăi pe planeta Pământ. Permanent, cerul vieții tale are nori, adică emoții care-l traversează, însă concluzia demonstrează faptul că cerul tot rămâne de-un albastru infinit în iubirea simțită înlăuntrul tău. Din când în când, emoțiile te copleșesc și nu-ți place aspectul acesta al vieții, îți creează un disconfort pe care nu știi cum să-l gestionezi, deoarece mai simți tensiuni, temeri, plus alte senzații și nici asta nu-ți place... Toate acele gânduri obositor de repetitive care îți zboară prin minte te descurajează profund. Vrei doar puțină liniște, cum ar fi să te împaci cu emoțiile și gândurile tale?! Cum ar fi să-ți schimbi perspectiva asupra propriei persoane, asupra a tot ceea ce simți și gândești la adresa propriei vieți? Vrei să ieși din îngrijorare, frică, incertitudine și să te împaci cu viața așa cum e și curge în momentul prezent? Poți cuteza să ai gânduri DOAR la superlativ despre orice om, cunoscut sau mai puțin cunoscut? Preferi să crezi tot ce e mai bine despre toată lumea, ceea ce te scutește de neplăceri, îngrijorări și insatisfacții? Viața îți demonstrează că poți trăi și fără compania acelor oameni care te dezamăgesc, fără a gândi prea multe despre ei. Cum ar fi să-ți schimbi punctul de vedere și asupra ta? Îți dorești să regăsești cu ușurință liniștea interioară pentru mult timp. Fă-ți singur bucurii! Apreciază experiența deprinsă și închide ușor ciclurile formate în viață. Fiecare problemă a venit să te învețe o lecție, de aceea fii recunoscător oglinzii, acelui om care a venit să te ajute să conștientizezi ce mai ai de vindecat în tine. Nu iubi din necesitate, deprinde a fi fericit cu tine, singur. Onorează-te, respectându-te, ceea ce semnifică faptul că te iubești! Nu rămâne cu mintea în trecut, astfel atrăgând același tip de evenimente și oameni, oglinzile lor ca vibrație, precum au fost cei la care te gândești cu precădere. De ce-ai vrea să rămâi o victimă care-și irosește viața încercând să fie acceptat? Câtă insatisfacție și neîmplinire ți-ar genera! Urmează-ți visul cu precădere, nu ai nevoie de aprobarea cuiva. De ce să stai blocat, când ușa este complet și larg deschisă, acum, aici? Ce merge, merge de la sine. Ce este blocat, nu era pentru tine. .... **Constance (va urma)**

invitații ediției

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

FLUTURI DE ARGINT!

Fluturi de argint
Mi-au atins obrazul,
Strălucirea lor, mi-au luminat sufletul…
Iubitul meu, la fel ca ei,
Te oglindești în ochii mei.
Tu aduci lumină,
În întunericul din a mea inimă…
Dansul fluturilor, ne dezmiardă diminețile de mai,
Aripile lor catifelate
Ne-au atins buzele…
Și ne-au făcut clipa un colț de rai.
Amândoi privind spre bolta cerului,
Cu mângâieri calde, mă alinți sub razele soarelui…
Mi-ai așezat în suflet, ai iubirii, fluturi de argint
Și de atunci, iubire și dor, pentru tine simt.
Un buchet de maci mi-ai cules
Și un fir de mac, în păr să mi-l aprinzi ai ales.
Coroana de vise, ale iubirii noastre
Mi-ai împletit-o din lalele…
M-ai învăluit cu al tău parfum de mărgăritar
Și m-ai rugat o clipă să mai stau măcar…
Mi-ai dăruit cercei din fluturi de argint
Și de atunci nu pot să te mai uit.
Un buchet de ghiocei mi-ai adunat
Din ale nopții stele…
Și de atunci, în suflet mi-ai intrat
Și mi-ai șters iubite, toate lacrimile.

invitaţii ediţiei

Traian Tăbârcea

VIS

Dacă pleci, să laşi deschisă uşa de stejar, bătrînă,
Să laşi lampa cu fitilul fumegînd a veşnicie,
Să mergi leneş, fără grabă, ascultând cum pasul sună,
Ca durerea să mai doarmă, să nu simtă, să nu ştie.

Lasă la fereşti perdeaua, peste ani să doarmă greu,
Să oprească strălucirea renunţării, doar un pic,
Pune cheia vieţii noastre jos, pe pardesiul meu
Şi te fă că nu se-aude al zăvorului scurt clic.

Ţine-ţi tandru răsuflarea să nu scuturi flori uscate
Aşezate-n vaze 'nalte răspîndite între noi,
Pune-ţi haina lent pe umăr şi aşeaz-o cald pe spate,
Să nu simţi pe gene lacrimi precum reci de toamnă ploi.

Să n-arunci privirea-n spate, să nu cauţi amintiri,
Să-ţi cobori pe ochi-ţi gene lungi precum o veşnicie,
Doar afară din odaie să începi să mai respiri,
Astfel nimeni n-o să simtă, astfel nimeni n-o să ştie.

Te aşează ca o boare în trăsura cu doi murgi,
Fă cu geana semn să ştie vizitiul să pornească,
Daca simţi vre-o îndoială neplăcută, să o ştergi
Şi să-i spui prin ceaţa deasă, unde poate să oprească.

Să simţi boarea rece-a nopţii rătăcind prin păruţi, val,
Să te-arunce renunţarea către hăul fără cap,
Să priveşti cum vizitiul mai loveşte cîte-un cal
Şi cum viaţa ţi se scurge într-un ritm alert de trap.

Din potcoave să scrîşnească scurte şi fierbinţi scîntei,
De pe coapse să se scurgă picuri de sudoare reci,
Să nu ştii pentru o clipă unde eşti şi-atunci să vrei
Dincolo de întuneric, cît mai repede să treci.

Lasă uşa cea bătrînă, lasă lampa fumegîndă,
Uită cheia ce închise tot trecutul într-un clic,
Nu lăsa prea mult tristeţea-n locul tău ca să răspundă
Şi priveşte-adânc abisul devenit atît de mic.

M-oi trezi din adîncimea visului de noapte, gol,
Voi închide grabnic uşa scîrţâind din balama,
Am să sting şi lampa oarbă fumegândă de pe hol
Şi-am să strâng nimicul rece ce-a rămas în urma ta.

Voi privi la şleaul umed de trăsură tras prin vis,
Am s-ascult ecoul sumbru al copitelor de cal,
Am să strîng în urmă-ţi golul transformat într-un abis
Şi-n visarea amintirii am să mă arunc pe val.

M-oi izbi de stânci iţite printre valuri ca un gînd,
M-o purta trecutul rece printre visele plutind
Şi cu fiecare stâncă să-mi rănesc adânc, pe rând,
Sufletul muiat de apa de pe fruntea-mi şiroind.

Să ajung pe-un colţ de lume sfîşiat, ca de o boală,
Să m-aşez pe ţărmuri goale, ochi-mi să închid cu greu
Aşteptând, poate trăsura cu doi cai prinşi în zăbală
Care-mi poartă prea departe visul…cred că visul meu.

consacrații

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Despre spiritualitate cu Părintele Galeriu (I)

În rândurile de mai jos, ne vorbeşte părintele profesor Constantin Galeriu. După treizeci de ani de pastoraţie în Ploieşti şi trei ani de detenţie pentru predică, ia doctoratul în Teologie, cu teza „Jertfă şi răscumpărare” şi este numit, din anul 1973, profesor titular la Institutul Teologic Bucureşti. Totodată, este paroh la Biserica „Sfântul Silvestru” din centrul capitalei.

O viaţă mai bună credem că se dobândeşte, intrând în legătură cu ceea ce e mai bun în lume, cu binele suprem, cu Dumnezeu. Iar legătura cu Dumnezeu se realizează prin har.

- Cum înţelegem acest har dumnezeiesc?

Aceasta ne-o explică Părintele Profesor Galeriu, din dubla sa experienţă de preot şi dascăl.

- Biserica ortodoxă, urmând tradiţiei răsăritene, fundament al Sfintei Scripturi, mărturiseşte că harul divin, pe care ni-l împărtăşeşte nouă Dumnezeu, prin care comunicăm cu Dumnezeu, e har dumnezeiesc necreat, care iradiază din dumnezeire şi ni se împărtăşeşte prin persoanele divine, Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt. Aceasta este comuniunea noastră cu Dumnezeu, aşa cum o mărturisesc Scripturile, pentru că, de la început, când Dumnezeu l-a zidit pe om (Fac. II, 7): „a luat Dumnezeu ţărână din pământ şi a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut Adam suflet viu”. Deci, a suflat de la Dumnezeu suflare divină, harul Duhului Sfânt. Şi aşa, Adam a început să comunice cu Dumnezeu, vorbea cu el în răcoarea Raiului şi cu certitudine, e vorba de harul dumnezeiesc necreat, de la Dumnezeu. Pentru că vă spune mai târziu Dumnezeu, după păcat (Fac, VI, 3): „nu va odihni pururea duhul meu în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup”. Deci omul, îndepărtându-se prin păcat de Dumnezeu, atunci şi harul lui Dumnezeu propriu-zis rămâne etern: Dumnezeu nu-şi ia înapoi nici darul, nici chemarea, dar omul se înstrăinează şi nu mai comunică.

În Vechiul Testament, deşi păcatul a lucrat grav, au mai fost momente când Dumnezeu, îndurându-se şi apărând vase alese, ca un Noe, apoi Avraam, apoi Moise şi profeţii, a comunicat tot la fel, prin lucrarea harului divin. Psalmistul spune: „Întru lumina ta vom vedea lumina”.

- În ce mod pot dobândi oamenii obişnuiţi acest har divin?

- Mântuitorul Hristos a venit în lume, fiul lui Dumnezeu s-a făcut om, Cuvântul trup s-a făcut şi s-a sălăşluit printre noi, cum ne încredinţează Sfânta Evanghelie după Ioan: „Şi am văzut slava Lui, slava ca a Singurului Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr” şi coborând în lume, „legea prin Moise s-a dat, iar harul şi Adevărul prin Isus Hristos ne-au venit”.

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a împărtăşit Evanghelia Lui şi ne-a întemeiat sfintele Lui Taine, începând cu Botezul, Mirul, Euharistia şi celelalte. Şi atunci, harul lui Dumnezeu ni se încredinţează prin cuvântul adevărului Evangheliei: „Cuvintele Mele sunt duh şi viaţă” (spune Mântuitorul). Deci, orice credincios, care se deschide cu inima curată, simte în harul lui Dumnezeu comunicarea, prezenţa Lui, pentru care şi spune, după ce se împărtăşeşte: „Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credinţa cea adevărată, Nedespărţitei Sfintei Treimi, închinându-ne”.

- Şi Sfintele Taine sunt o cale sigură către dobândirea harului dumnezeiesc?

- Cuvântul lui Dumnezeu şi Sfintele Taine: rugăciunea, postul, viaţa duhovnicească.

(**va urma**)

Notă:Interviul a fost realizat in luna nov. 1993, de către studenții UPIT, trei la număr, doi la Fac. de Inginerie: Dragoș Ion, Popescu M-T și unul la Fac de Teologie, Gabriel Teodosie.

consacrații

Elena Maria Duță

Membru al L.S.R.-Argeș

Retorică III

Tu vii de pe un colț neștiut de pământ,
Eu sar de pe colțul de jos, de pe lună.
Nici eu, nici tu ne-am spus vreun cuvânt,
Nu știm când, dacă, și cât vom fi împreună.

Tu vii de pe poteci întortocheate de munte,
Eu ies înotând din adâncurile lacurilor line.
Trimiți doar o adiere să mă sărute pe frunte,
Trimit doar tic-tacuri din suflet, spre tine.

Te ascunzi uneori după vârfuri de munți,
Îmi este teamă, de parcă te-ai duce în hău.
Prin stâncă simt cum îți ard ochii fierbinți,
Simți cum mă alipesc în somn, de pieptul tău.

Răsari apoi cu zorii pentru o nouă îmbrățișare,
Simțind că ziua nu are sorți să ne despartă.
Răsar îndată cu Luna pentru o dulce sărutare,
Simțindu-ți sufletul cald, și fără de poartă!

invitaţii ediției

Bogdana Simionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Te invit la un ceai de poezie

Dimineața cu pletele, raze de soare
În rochie de lumină strălucitoare,
Își face aparația grațioasă,
Mă aşez zâmbind spre ea la masă.
Te invit la un ceai de poezie
Suflet iubit, univers de feerie.
Vino să îl bem cu poftă în taină,
Să ne unim iubirile într-o inimă!

Dunărea ochilor tăi

Ochii îți sunt o Dunăre obosită,
Cu genele înnoptate și prăfuite
De atâta timp auster, grăbit ca o cometă,
Zâmbetul îți este desprins din teatrul dramatic,
Ascunde ca un voal negru, tristețile sufletului.
Pe chip ai vrea să-ți văd primavara
Din sufletul, copil cu doruri și visuri,
Dar simt atâtea toamne bătând în inimă,
Ca niște prizoniere ale sorții.
Totuși cu mine, ai dat câțiva nori
La o parte, răsărind raze de bucurii
Și muguri de siguranță...
Zâmbetul începe să-ți devină curcubeu!
Voi continua să înlăturăm toți norii,
Să te descătușezi de patimi
Și să zbori în infinitul păcii și al fericirii!
Cu tine voi fi viața toată,
Dunărea din ochi să ți se limpezească,
Sufletul în paradis să se renască!

cromatic-pictural

Lavinia Vieru

Maestrul Ion Pantilie şi opera ca lumină vie

Cu o carieră fulminantă şi o operă semnificativă care l-au plasat în vârful ierarhiei artistice, maestrul Ion Pantilie reprezintă o personalitate de mare valoare pentru spaţiul cultural românesc.

Ion Pantilie s-a născut la data de 27 martie 1945 la Piteşti. Acesta a urmat cursurile Universităţii Naţionale de Arte din Bucureşti, pe atunci, Institutul Nicolae Grigorescu. Ion Pantilie este fondatorul filialei Piteşti a Uniunii Artiştilor Plastici din România, filială prezidată de acesta între anii 1980-1990. Maestrul este şi fondatorul Galeria de Artă Metopa din Piteşti, deschisă în anul 1975. Între anii 1971-2010 a fost profesor în cadrul Liceului de Arte "Dinu Lipatti" din Piteşti, fiind şi directorul aceleiaşi instituţii de învăţământ între anii 1989-2001. Abilităţile manageriale de necontestat le-a dovedit şi în postura de Inspector General Adjunct în cadrul Inspectoratului Şcolar Judeţean Argeş între anii 2005-2007.

Ion Pantilie a participat la numeroase expoziţii naţionale şi internaţionale, la simpozioane şi sesiuni de documentare din întreaga Europă şi a realizat lucrări de artă monumentală.

Maestrul Ion Pantilie este pictorul luminii pure care se descrie adesea printr-o economie de forme. Abstractizarea morfologică este consecinţa căutării limbajului vizual adecvat şi a încercării de a cuprinde în înţeles a ceea ce este mai presus de înţelegere. Lumina din picturile domnului Pantilie nu este numai cea care poate fi captată prin văz, ci aceea care poate fi detectată subtil în simţire. Este lumina dintr-o altă lume, ajunsă la noi prin cercetarea atentă, grijulie, ştiinţifică şi artistică a maestrului.

Ion Pantilie pleacă de la abecedarul formelor şi ajunge la o adevărată gramatică a interpretării luminii pe pânză, apoi merge mai departe şi pare că vrea să codifice totul şi să ne lase cu impresia fiorului prim al invadării întregii trăiri cu esenţa fiinţării. Lumina vie este de fapt, revelată şi mai puţin încifrată, este transpusă cu fineţe şi delicateţe pe suprafaţa pânzei cu talentul unui traducător, lingvist şi savant al culorilor extrase din miezul călduros, dar nearzător al soarelui metafizic.

Calităţile cromatice sunt absolute. Diafane iviri de substanţă concentrează într-un cadru pătrat imaginea unui spaţiu spiritual şi mental perfect. Lumina din pigment şi pigmentul din lumină transpar limpede sau voalat din plămânul pânzei.
Privirea respiră şi ea pânza ca pe o atmosferă senină din centrul unei locuiri celeste. Acolo se află Cunoaşterea ca o proiecţie dintr-un invizibil detectabil doar prin îndelungi căutări simbolice. Lumina captată de maestru este când difuză, când puternică şi strălucitoare, pictată în accente vizuale, în tuşe lungi, energice sau este atent înscrisă pe traiectoriile drepte ale imagisticii abstractizării.

Picturile maestrului Ion Pantilie dovedesc un adevărat potenţial înspre cercetarea culorii. Newton, Itten, Rood, Hölzel, Goethe ar fi fost bucuroşi să parcurgă pânzele maestrului, teoretician de facto, dar şi teoretician în pictură. Poate ar fi găsit acolo nebănuite răspunsuri pe tărâmuri policrome.

Ion Pantilie nu pare că descompune lumina, ci o compune şi recompune, o clasifică, o arhivează, o observă, o cercetează, o analizează şi apoi ne-o dezvăluie în imagine, cu măsură.

Ion Pantilie pictează simbolul înălţimilor spirituale, al tărâmurilor celeste. Acolo umbra se dizolvă topită în lumina adevărului.

invitaţii ediției

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

PAVĂZA CRUCII

Cum de poate a ocarei unealtă,
Să fie şi a Duhului deolaltă,
Cum de poate păcatul săvârşit
Să dispară ?! Fiindcă ai iubit !

Astfel noi, tot stând la socoteală.
Ne legăm neîncrezători,
În legăturile mortale ale păcatului de adăstăm,
Ne-apucă boale! Şi cum nu răbdăm,
Din toate am vrea veselia să ne scoale,
Chiar de nu cedăm! Ce morală e asta?
Spune-mi tu, frate! Ca voind să-ţi fie Crucea
uşoară
Să laşi truda deoparte !

Dar trudeşte, socoate în parte
Şi pentru altul arvună,
Ca atunci când Duhul te-ntreabă
Să glăsuieşti strună !

Nu urâ certarea şi te drege de-ndată,
Nu căuta slava deşartă,
Lucrează şi din vreme-n vreme glasu-ţi
îndreaptă
Către a Raiului Poartă !

Acolo ca să ajungi, te îndreaptă pe cale,
Şi fii blând şi milos, ai ruşine şi fii nefăţarnic,
Asta însemnând să trăieşti frumos !
Hai, acuma vine ceasul, fii treaz,

Să mulţumeşti pentru pavăza Crucii !
Nu te-nveşmânta în porfir şi atlaz,
Ci ai umilinţa ulucii,
Ce, fiind împreună într-un gard,

I se-aseamănă Crucii! Lemnul ei nu-i ales
Ca să fie pentru obiecte de preţ,
Dar e sigur sfinţit cu iubire,
Ce te apără şi te inspiră!

invitaţii ediției

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

ÎNTOARCEREA LA EDEN

Când viaţa ta se apropie de Iad,
Şi cei de-aproape sufletul ţi-l nesocotesc,
Iisus Hristos te scoate din al lumii vad,
Cu braţul şi sfatul Său cel părintesc !

Sunt doar două căi de urmat,
Trebuie s-o alegi pe cea a lui Dumnezeu,
Iubirea, nădejdea şi lăsarea de păcat,
Virtutea smereniei şi binele sufletului tău !

Cursele şi mrejele păcatului te înconjoară,
Rămâne să lupţi necontenit,
Pe-o mare a vieţii tare furtunoasă,
Şi să găseşti în Iisus un zid de neclintit !

Întoarce-te din drumul ce duce la pierzare,
Cât trăieşti în viaţă şi nu amâna,
Să faci din Cer o preafrumoasă Zare,
În care îngerii neasemuit vor cânta !

Eden, ţinta noastră şi staţia finală,
În care noi toţi vom coborî cândva,
Dacă aducem un crez fără sfială,
Şi-o inimă care neîncetat va bătea !

invitaţii ediției

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Darul iubirii

Primește aceste crâmpeie de vis,
Să ai tot timpul în suflet paradis.
Ești sensul măritului rai,
Ești zâmbetul
Celui ce prețuiește ca un crai !
Hai, vino aproape, în suflet îți șoptesc,
Alături de tine-s mereu, te iubesc!
Sunt acolo cu tine,
Continuu, sau aici, de vrei,
Șuvița se așază precum ramul,
Curată-i oglinda, senină și dragă ne este,
Dragostea curge
Din aștrii-n condeie măiestre!

Zboară

Mulțumesc continuu!
Primești ceea ce este mai bun pentru tine,
Soare, iubire, purități diamantine,
Este frumos, suntem uniți.
Cine ești tu, spre soare să te uiți,
Cu drag să sorbi iubirea din a ta oglindă,
Să fie a mea, a călătorului, bună pildă ?
Da, muză-mi ești, neînfricată bucurie,
O salvă vie de culori, multiplu de o mie.
Credeai c-așa mai rar s-ar regăsi,
Căci inima în lume continu-a dăinui,
Căutarea este lucrarea,
Spre puritatea sufletului pereche, zboară!

invitaţii ediției

Gelu Ungureanu

DUPĂ TOATE CELE

După toate cele acatistul
triumfă;
prin ferestre ies abătute
toate spaimele cu care am
conviețuit.
Mă-ncearcă nostalgia;
după atâta vreme, deveniserăm
un corp comun:
iubire, melancolie, naștere, moarte,
renaștere...
nu le puteam concepe de unele
singure.

OBSESIE

Regretul a fost dintotdeauna
în tradiție, numai că atunci
când a trebuit, n-a fost scos la
iveală;
ca urmare, ne-am mulțumit
să ne rugăm divinităților
inferioare în rang;
ca un fel de empatie pentru
cele-nalte.
Chiar de-am căutat cu ardoare
în esența doctrinei, chestiunea
a rămas o simplă obsesie.

invitaţii ediţiei

AlexandruBucescu

Omul liber

Zeul jocului de zaruri şi în general al hazardului, în mitologia vedică a Indiei, se numea Dvarapa. Originea zarurilor (în sanscrită durodara înseamnă zaruri, joc de zaruri), pomenite încă în Rigveda, e străveche şi incertă. Ele s-au găsit şi în unele sarcofage egiptene, dar sunt citate în Babilon, Iran, China, Japonia, Arabia, Grecia şi Roma imperială.

Să ne amintim că hainele lui Iisus au fost jucate la zaruri de soldaţi. Grecii şi le-au asumat ca joc naţional, Sofokles atribuind născocirea lor unui comandant aheu din războiul troian, anume Palamedes. O amforă îl înfăţişează pe Ahilleus şi Aiax la jocul de zaruri, iar Homer spune că peţitorii Penelopei îşi petreceau vremea lângă palatul din Itaca, aruncând zi şi noapte zarurile.

Termenul modern provine, însă, din arabul azzahr (joc de zaruri), care a dat şi cuvântul hazard. De aceea putem spune mai poetic, că destinul este capricios ca zarul cu faţa schimbătoare.

În faţa deciziilor majore sau a faptelor care marchează ireversibil existenţa omului, cele mai vehiculate noţiuni sunt cele de hazard, de soartă sau destin, de liber arbitru şi de libertate.

În antichitate (la greci, bunăoară), destinul era considerat implacabil. El putea fi prevestit (de exemplu prin oracole), dar nu şi preîntâmpinat. Odată declanşat, lanţul evenimenţial al destinului se producea neabătut. Cum şi dacă se poate evita destinul sau dacă poate fi în vreun fel obţinută libertatea, au încercat să răspundă filozofii stoici Epictet şi Marcus Aurelius, primul sclav, al doilea împărat. Este de remarcat că împăratul îl urmează îndeaproape, în concepţie, pe sclav.

În lucrarea „Către sine", împăratul Marcus Aurelius spune: „Universul este un întreg bine plămădit sau o masă de materie lipsită de orice rânduială, dar totuşi Univers. E posibil însă ca în tine să existe o ordine bine stabilită şi în întregul Tot să domnească anarhia?" Nu este posibil, răspunde filozoful. Toate corpurile Universului sunt dependente între ele şi sunt, laolaltă, subordonate Creatorului. Viaţa trebuie trăită raţional, iar destinul înfruntat cu seninătate. Boala, moartea, calomnia trebuie acceptate impasibil. Dacă Universul întreg se supune unei cauze primare, cum să nu facă şi omul lucrul acesta! Raţiunea ne ajută să înţelegem că tot ceea ce se întâmplă este o cauză a bunului mers al Universului şi a propriei existenţe. Dacă aceste lucruri nu sunt acceptate, întreaga perfecţiune a Universului este întreruptă. Şi omul o întrerupe, atât cât îi stă în putinţă, ori de câte ori se revoltă împotriva evenimentelor.

Epictet în „Manualul" (scris de un discipol care a preluat ideile maestrului sclav) nu contestă existenţa libertăţii, dar aceasta nu poate exista în natură, ci doar în noi. El vorbeşte de libertate interioară şi de o necesitate exterioară. Dacă vrei să fii liber, spune Epictet, să nu doreşti ceea ce depinde de alţii, altfel libertatea se transformă în sclavie.

Problema liberului arbitru apare în scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii şi va fi teoretizată exemplar de Sf. Augustin. În lucrarea „De libero arbitrio", el face diferenţa între liber arbitru şi libertate. Liberul arbitru este posibilitatea de a alege între două variante (bine-rău, drept-nedrept) şi este numit şi judecată sau voinţă, iar libertatea este posibilitatea de a face ceea ce ai ales, prin liberul arbitru. În acest fel libertatea devine un fel de liber arbitru în acţiune.

Toma d'Aquino („Doctorul angelic"), cel mai mare pedagog al creştinismului medieval, afirmă: omul este înzestrat cu liber arbitru, altfel sfaturile, îndemnurile, poruncile, interzicerile, răsplata şi pedeapsa ar fi în van. Creştinismul modifică raportul dintre om şi Dumnezeu (mai ales în Noul Testament). Omul nu mai este un sclav şi Dumnezeu un stăpân; omul e fiu, iar Dumnezeu e părinte. Dumnezeu nu porunceşte omului, chiar dacă are această putere. Dumnezeu se mulţumeşte a-l sfătui pe om, iar nu a-l obliga. De aici rezultă libertatea omului.

Spre deosebire de antici unde destinul există de la început şi nu poate fi modificat, la creştini, prin liberul arbitru, el se întâmplă la sfârşit. Faptele omului hotărăsc destinul acestuia tocmai pentru că fapta este urmarea deliberării.

Actualmente, referindu-se la determinarea genetică, dr. Bruce Lipton în „Biologia credinţei" afirmă: „Suntem stăpânii propriului destin şi nu victimele genelor noastre".

Problema încă nesoluţionată a libertăţii, va suscita în continuare numeroase dezbateri.

invitaţii ediției

Nae Stancu

Recurs la morală

Mi-e dor de-o giugiuleală clandestină,
De acei fiori subtili, efervescenți,
D'un rendez-vous c-o damă fină,
D'un v-ați ascunselea cu ochii indiscreți.

Ce dulce e amorul pe furate,
Când guști beatitudinea imensității siderale!
Ca un picamăr, cordul bate,
Să spargă încătușările preceptelor morale.

Uit că mai sunt pe lume soți geloși,
Sfidez cu aroganță orice risc,
Uit c-am rivali și amici invidioși,
Ignor și bârfă și-al ei hidos plisc.

Apare ea cochetă, nonșalantă…
Discret și-arată coapsa, bustul voluptos,
E senzuală, răpitoare, fascinantă
Și-mi spuneți mie să nu fiu păcătos?

M-apucă năbădăi și dor de aventură,
Hazardul mă îmbie și-mi dă chef;
Nu știu ce va ieși, ce tevatură,
Adoarme rațiunea, instinctual e-al meu șef.

M-oi spovedi vreunui popă bețivan,
Care mi-o da să-ndur canoane, post…
Oare din mare libertin care eram,
S-ajung să bat mătănii ca un prost?

Eu știu că-n ierarhia infernală,
Am locul rezervat indubitabil;
Se încing vârtos cazanele de smoală,
Dar eu rămân-amantul incurabil.

tinere scântei

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

PORTRET

Îmbrăcată-n dragoste,
priveşti cu ochi închişi
gânduri înflăcărate
ce dansează în jurul tău
ca-n faţa unei zeităţi...

Îmbrăcată-n tăceri,
asculţi muzica
sufletului care urlă
şi răsună teribil,
făcându-te să uiţi
timpul, spaţiul,

Îmbrăcată în cea care eşti,
te uiţi în oglinda gândului
uitând sufletul rămas
mut şi amnezic
în urma ta...

ILUZIE DE PRIMĂVARĂ

S-a luminat a ploaie
peste amintirile
cu parfum de praf
din podul inimii...

Se tot făcuse timpul
de pe vremea în care
ceasul a stat
peste clipa ce-am iubit-o,
dar care s-a dus
şi nu m-a văzut...
şi oricum n-avea cum!...

S-a luminat a ploaie
peste amintiri,
dar ce să ştie meteorologii
despre potopul
ce mi-a luat fotografiile
uitate ale sufletului
pe apa zilei relelor?...

tinere scântei

Marina Pantazi

Rugă

Coboară Doamne de pe cruce
Poporul tău cam greu o duce
Prea multe necazuri ne-au izbit
Unii au uitat când au mai zâmbit.
Coboară Doamne, nu lăsa să moară
Credința să sune în suflete ca o vioară
Întinde-ne o mână să ne agățăm
De tine, și păcatele să le spălăm.
Pământul să redevină paradisul uitat
Fără ură, invidii și gândul necurat.
Să răsune în aer doar râsete de copii
Să nu existe boli sau alte pandemii
Să nu râvnim la mai mult decât avem
Iubirea să ne fie motto-ul nostru suprem.

Brațele mamei

Cauta-mă la capătul unui vis, copile
Un vis cu lapte si miere si curcubee
Ascuns în umbra unui baobab sau a unui elefant.
Căută-mă în răsăriturile de soare și în apusuri,
În zilele senine și în zilele ploioase,
Iar când visele tale sunt intunecate
Vino, în brațele mele blânde
Să te mângâi pe părul moale
Până o să miroasă a vată de zahăr și a raze de soare.
Caută-mă în basmele cu zâne
Știi că râsul tău, pentru mine e o minune
Și pașii tăi vioi sunt muzica inimii mele
Ochii tăi sunt cele mai de preț stele.

îndemnuri

Mihaela Bujor

Când iubești…

Când iubești un om, în rugăciuni îi faci loc
Atunci când cerurile se deschid în noapte,
Iar îngerii, alături, cu aripi de foc,
Îți culeg de pe buze ale rugilor șoapte.

Ei le duc mai departe Lui Dumnezeu,
Ca Domnul să poarte în brațele Sale
Pe cel pentru care tu te-nchini mereu
Și-l ții ne-ncetat în gândurile tale.

Când iubești un om îl faci parte din tine
Și îi dai iubire fără de blestem,
Îl primești în suflet, îl porți pe retine
Și creezi din vise, pentru el, poem.

Dacă nu rimează versurile-ntruna,
Tu încerci mereu să faci înțeles
Poemul în care soarele și luna
Iubiri nesfârșite între inimi țes.

În locul acela

Ne-am găsit în locul în care
Sentimentele-și dau întâlnire.
Dintre toate-am ales iubirea cea mare
Și cu cea mai blândă privire.

În locul acela, dintre două cuvinte,
Răscruce de doruri și viață,
Mi-am dat seama de ce-am stat cuminte
Și am zâmbit în orice dimineață.

Ce bine că-și dau întâlnire iubiri
Chiar și-n răspântii de vise
În care noi doi, ca doi zefiri,
Ne iubim prin cuvinte nescrise.

invitaţii ediţiei

Radu-Nicolae Dobrescu

Meandre

"Florica nici nu împlinise cincisprezece ani, când mama ei a adus-o din mahalaua Brăiliţei în casa lui Ioniţă Munteanu, negustor de coloniale şi angrosist, ca *fată la toate*. Primea doi poli pe lună, mâncare de trei ori pe zi şi haine noi la Paşte şi la Crăciun. Seara pleca acasă şi se întorcea dimineaţa pe la şapte s-o ajute pe *doamna* la bucătărie. Munca nu era grea şi nici doamna nu o asuprea *din cale afară*, aşa cum auzise de la o prietenă că făceau alte stăpâne cu slujnicele lor. Cât despre *domnul*, pleca dimineaţa pe la opt şi mai apărea seara, cu puţin înainte de asfinţit.

Toate bune şi frumoase până-ntr-o zi, abia împlinise optsprezece ani, când *domnul* a venit cătrănit rău acasă. Pe ea au trimis-o acasă, dar – în drum – trebuia să treacă pe la fiul cel mare al *domnului*, Ionel, să-i spună că are nevoie de el. Aşa a făcut. L-a găsit pe domnul cel tânăr acasă, că era însurat de curând, şi venea fuga, fuga la nevastă după ce termina serviciul la bancă.

Ce-a fost în seara aceea acolo, în casa de pe bulevardul umbrit de stejari şi de castani, nu a aflat niciodată, dar ei i-au spus că nu-i mai pot da salariul aşa cum s-au înţeles. Mama i-a spus că şi treizeci de lei pe lună sunt buni, dacă îi dă să mănânce şi-i cumpără de-mbrăcat, ca până acum, că alte fete muncesc şi pe mai puţin. Apoi, a auzit de la o vecină că *domnul* a vândut magazinul de-l avea peste drum de gara Făurei, ca să-şi poată acoperi o parte din datoriile de la bancă. « Bine că mai are magazinul de pe Goleşti », i-a spus vecina aceea. Dar şi d-acolo, l-a dat afară pe Costică şi acum stă chiar el la tejghea.

După un an, *domnul* a pierdut şi magazinul din oraş. O vreme a stat fără să facă ceva anume, până a aflat că bătrânul Mandache s-a prăpădit, iar ai lui voiau să vândă mica lui afacere cu ţigări şi cu bilete ale loteriei naţionale. A cumpărat-o cu ce bruma de bani mai avea după faliment, mai mult ca să nu stea degeaba, că mare câştig nu era acolo.

Într-o seară, înainte să plece acasă, doamna a chemat-o, i-a dat banii pe două luni înainte şi i-a spus că nu mai poate s-o ţină, că au probleme mari. Domnişoara Ita, fiica cea mare, era logodită cu un domn locotenent, iar cea mică, Silvia, voia să studieze mai departe, la Bucureşti.

− Vezi să nu te-apuci să cheltui banii pe prostii. Păstrează-i că nu se ştie când vei mai găsi de lucru. Acum ştii să deretici prin casă, chiar să faci şi mâncare. Eu voi mai vorbi cu prietenele mele şi dacă găsesc ceva îţi trimit vorbă.

Şi *doamna* s-a ţinut de cuvânt. E drept, nu era la fel de bine, dar avea de lucru şi primea nişte bani. Mamă-sa muncea şi ea pe unde apuca, cu ziua, nu avusese norocul ei. O mai chema şi *doamna* când făcea curăţenie prin toată casa, de Paşte şi de Crăciun, şi-o plătea.

În anul acela, pe toamnă, Vasilică, băiatul vecinului, cu care era în vorbă de vreun an, a cerut-o de nevastă. Mamă-sa n-a spus *nu*, aşa că s-a măritat. Mai bine zis, *Vasilică s-a măritat*, că s-a mutat la ea după nuntă, că în casa lui tată-său nu era loc: mai trăiau acolo încă doi fraţi şi o soră. Hei, dar n-a fost chiar rău. După ce venise din armată, Vasillică a intrat lucrător la atelierele de reparaţii din cartier, unde fusese ucenic până atunci, şi câştiga destul de bine. E drept, trebuia să-i ajute şi pe ai lui, dar – cu ce mai primea ea şi mamă-sa – o scoteau binişor la capăt.

Dar într-o zi, poştaşul le-a adus o scrisoare care i-a speriat pe toţi: Vasilică fusese chemat la regiment, la Brăila. Florica a dat fuga din nou la *doamna*, s-o roage s-o lase să vorbească cu dom' căpitan, soţul domnişoarei Ita.

− Vino mai pe seară, când se-ntoarce de la regiment.

Aşa a făcut. Dom' căpitan Stănescu i-a promis că se va interesa şi, dacă poate, îl ia la el în baterie.

Acum se vedea rar cu Vasilică, când primea el bilet de voie. Dom' căpitan îi dădea voie să vină dimineaţa şi ea era foarte bucuroasă. Ultima oară l-a văzut în mai, când s-a dus ea la regiment, dar el nu a putut să stea cu ea mai mult de un sfert de oră. Apoi a aflat că regimentul a plecat. Nu ştia nimeni încotro s-a dus. Nici măcar doamna nu mai ştia nimic despre ginerele ei sau, poate, nu-i spunea ei. Din când în când veneau scrisori de la dom' căpitan şi aşa afla şi ea că Vasilică al ei este bine şi se bucura în sufletul ei.

...Şi a-nceput războiul. Scrisorile veneau acum şi mai rar. Despre Vasilică nu mai ştia decât că regimentul a trecut Nistrul. Domnul căpitan avea alte griji, căci doamna Ita, cum îi spunea ea acum, urma să aibă un copil. Doamna bătrână credea că va fi fată. Şi fată a fost!

(va urma)

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare trei luni.

Anul III - Nr. 2 (18) 2021 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte- **CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*

- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

Adresa redacției:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.
wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondență, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Lavinia-Elena Vieru

Privire deasupra orizonturilor

„Aceasta este partea frumoasă a literaturii: descoperi că bucuriile tale sunt bucurii universale, că nu ești singur și izolat de nimeni. Ai o apartenență."
F. Scott Fitzgerald

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

Mai 2021

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

Brad- pictură de **Ion Pantilie**